

SVAZEK XXII.

SVAZEK XXII.

„EDICE SPIRIT“ V NOVÉ PACE.

A. ŠULC - METLIČANSKÝ:

ZKUŠENOSTI ZE SPIRITISMU

|||||

ŽIVOT DUCHŮ V PŘÍKLADECH

|||||

CENA 3.— KČ.

NÁKLADEM K. SEZEMSKÉHO V NOVÉ PACE. - 1921.

KNIHTISKÁRNA L. A.

ŘIEDLA V NOVÉ PACE.

SLOVO ÚVODNÍ.

Naše thema budiž odpovědi na domněnky a myšlenky lidí spiritismu neznalého o „citírování“ duchů.

Vývoláváme duchův určitých? Příbuzných anebo velmi známých, s nimiž jsme za života fysického nejčastěji obcovali?

U nás pravidelně se tak nečiní. Nepravím však, že by se tak činit nemohlo. O tom promluvíme později. Jak obcuje se u nás se záhrobím? tak tazati se bude mnohý, kdo pouze z doslechu o spiritismu soudil. Jak přichází duchové, co činí atd.?

Mnohým známo, že duchové projevují se pomocí medií, žen, anebo mužů obdařených mediumitou, to jest: vlastností takovou, kde vlastní citění, vlastní vůle, tedy ono jeho „já“, jeho myšlení ustupuje vůli cizí, vůli neviditelné intelligence, čili ducha.

My tedy neslyšíme hlas ducha, nýbrž hlas prostředníka. My též (mnozí) nevidíme ducha, nýbrž opět prostředníka, tedy medium. A toto poznání bude vždy kamenem úrazu pro materialistu, pro člověka bez víry, pro člověka takového, který buď nemůže, nebo nechce hloubati dále a hledati jiných jevů spiritismu, jako fotografie fantomů i zjevů, tlukotu a jiných více.

Než není nyní úmyslem mým rozhovíti se o víře nebo nevěře v duchy a jich působení, a o vlivu jejich na nás, ač nežádáme, by se nám slepě věřilo, přece nemáme vždy dosti trpělivosti, nebo talentu duchaplně objasňovati veškerý důkazy existence duchů.

Zde odkazujeme na bohatou literaturu vynikajících učenců, kteří neohroženě vystupují na kolbiště světového zápasu, neohroženě vyznávajíce, ne že může být, ale jest, ta síla neviditelná, neznámá, inteligentní — duch sám.

Z mnohé zkušenosti mohu doznati, že mnoho prostoduchých lidí přijalo víru v existenci duchů, aniž by opravdově badalo. Zde ozval se cit, cit to hluboký, zakořeněný, že ani jinak být nemůže, aby to vznešené, nejlepší citění i snažení mělo s tělem zajít, zmizet, ztratit se v naprosté nic?

Pravil jsem cit hluboký, zakořeněný. A skutečně jsou již takové rodiny, kde víra z děda na otce, syna a vnuky dále přecházejí, dar to vznešený, dar Boží. Jsou pak rodiny, kde není zájmu o život posmrtný. Věci vezdejší vyplňují smysl lidu toho, naprostá lhostejnost

ku všemu, „z čeho nic nekouká,“ mnohdy stupňující se až k nenávisti a opovrhování lidem věřícím. Těmto bratřím projíti jest mnohými zklamáními, mnohým trpkým poznáním o pomíjející věci časných, a teprve utrpení mnohá způsobí žádoucí převrat v duši uspané hmotou.

Jsou tudíž prostí vyznavači víry v duchy, kteří více cítím, než rozumem víru tuto přijmou, ale jsou i jiní, kterým mnoho důkazů se dostalo, což však věčně badavému duchu rozumovému nestačí. On stále žádá víc a pádnějších důkazů, nedbaje důležitého poznání, že síla není hmotou.

Většině lidí je duch neviditelný, jaká to věčná záhada? Jaké to neproniknutelné tajemství pro oči pozemšťana, který svým rozumem rád by vystihl podstatu ducha! — A nemajícimu bude vzato i to málo, co má. Nemaje citu a srdce ušlechtilého, neuvěří a tápati bude ve tmách, hledaje marně, co by chladný rozum zahrálo a nasýtilo.

Chlad srdce, jaká to choroba duševní!

A všichni přece toužíme po teple a světle, hledáme lásku, porozumění, družnost a shodu. Pýcha však nedá vzrůstí ideálu tak vzdálenému.

Stává se pak mnohým, že vstoupivše do stánku, žádají ihned pádných důkazů, a v myslí své unáhlení, nepřemýšlejíce, odsuzují medium, jako člověka, který jedná buď v deliriu (jako v zmámení), anebo že vědomě je podvádí!

Byl jsem svědkem případu, kdy starší již muž uveden byl do spiritické seance. Po dvou projevech duchů přihlásil se příbuzný duch tohoto muže a volal: „Josefe můj atd.,“ dávaje radost svou najevo ze shledání a prosil za odpuštění, že nebyl jemu za života prokázal té lásky, které zasluhoval, což nyní poznává.

Ale muž ten nijak přesvědčen nebyl. Naopak byl velmi uražen a zdálo se mu, že přítomní jsou buď blázny, nebo z něho že šašky si tropí. Dcera tohoto muže, která věřila ukazům mediumismu byla trpce zklamána ve své domněnce, míníc, že přivede tatínka snadno k poznání o existenci nesmrtelných duší, kdyby dovedla hluboko vniknouti v povahu člověka. Již instinktem by poznala, že veškerá práce zde je marná.

Pán ten věří pouze tomu, co vidí a co může rukou ohmatat.

Vychován jsa v starých tradicích, pokládá kostel za patřičné místo, kde sluší se k Bohu modliti a veškeré jiné hledání Boha pokládá za daremnost a ubíjení drahého času. Jak? Což může se prostá svět-nice a jednoduchý lid rovnati k mistu kde nádhra, rozloha, hudba a roucha unášejí mysl prostoduchého občana, který dbá vždy dů-tojné formy pro svého Boha?

Obilení hrobové! Lid nemůže jinak jednati, nezvyknuv dopo-sud dlouhému uvažování. Není samostatný v myšlení a raději jde vy-šlapanou cestou zvyku, než abyrazil sobě namáhavou cestu za pravdou.

Však pravda vás vysvobodí! Než lid ten nechce svobodu, nevěda co by si počal. Jest dosud dítětem. Starý člověk sice, ale přece dítě, a proto jen znenáhla zvyká novým názorům, deroucím se napovrch.

A zde jsme u hlavního bodu.

Medium! Poznejme mediumitu! Přiznejme jí pravost a reelnost! Hledejme poučení o různých stupních její schopnosti a vyspělosti a tak nalezneme cestu do záhadna.

Co platno příteli tobě, přijde-li ti zemřelý otec, bratr, matka, věrný přítel, nebo manželka, když tvé smysly tělesné budou domněle zkla-mány. Tys doposud člověk smyslu a rozumu. Neuvidíš drahé tváře, neuslyšíš milého hlasu, budeš zmaten, neuspokojen, neboť nebyls informován řádně. „Přišel jsi, abys zas odešel a hlásal světu: „*Dej mně pokoj, nic na tom není!*“

Tot krušný začátek pro toho, kdo bezprostředně chce poznati a mluvit s duchem samým, nedbaje poučení, ignoruje knih spiritických, nebyv nikdy řádně poučen o zákonech. Začátečníku nutno se podříditi. Zlatého kamene, drahocenné perly nutno vydobýt. Tak i poznání pravdy nepřichází samo lenochu, který by rád zasedal u plného stolu.

Však vyvolení vidí. Málo jich a ne vždy to štěstím pro ně, a též ne ustavičným nebo libovolným pocitem přání, aby všechno viděli a všemu porozuměli.

Jsou to ovšem též media tito vidící, slyšící lidé, i jiných vlastností majíce, kterých jiným se nedostává. Mnohdy ani jich nedbají, neroz-umí jim, ba působí jim i strasti.

Vidí duchy, slyší je, jsou jimi mnohdy zmateni. Jiní nevidíce a neslyšíce jich, cítí jejich doteky, což stalo se i mně v jedné seanci.

Moje matka mívala vidění mnohá, viděla bytosti astrální, ba vi-děla i psa, který za ní často běhal. Ráda o tom svědectví svá dávala.

„Muži,“ pravila k mému otci, „což jich nevidíš?“

„Ne,“ odpovídal, „slyšíš jejich kroků?“ táza se.

„Ne! Nikoliv!“

„Tak vidíš, je to krev, která působí na tvůj zrak.“ Tak pravil lid neznalý spiritismu.

A přece byla má matka zdráva, aniž trpěla halucinací. Stávalo se jí tak na cestě, třeba při klidném rozhovoru.

Duch může tvaru svého libovolně měnit. Jednomu se zjeví jak za živa s ním obcovával, jinému jinak. Ovládá perisprit svůj dle potřeby a okolnosti žádoucích poměrů.

Somnambul popisuje ducha a přítomný poznává dle popisu svého zemřelého otce: „Otec tvůj ti praví, že sleduje tvůj zájem o vědu spiritickou,“ vykládá somnambul přítomnému pánu, „a činí mu to potěšení: Praví tobě, bys jen setrval v badání započatém a až dopracuješ se kýženého cíle, bude ti odměnou radost z poznání.“

Nyní bychom dospěli k otázce, je-li správně vyvolávat duchy určité?

Většina zkušených spiritů ví, že duchové, kteří jsou nám nakloněni, nebo nás milují, znají naše myšlení a skutky. Nic jim není tajemného a mnohdy projevivše se, překvapují nás svými vědomostmi a svou znalostí našich poměrů.

Rádi přispěchají nás potěšit v utrpení. Nabádají nás k statečnosti, připomínají nám, že zvolili jsme sobě život strastiplný, abychom odčinili mnohá provinění z života minulého.

Častěji se stává, že se neohlásí jménem, neudajíc svého jména. Kdo má zde největší zájem o mne, táže se muž dospělý, který zapomněl za často zemřelé matky své, a žil doposud starostem jen o svou rodinu. Starosti a práce zapudily vzpomínky mnohé na doby dávné — minulé, kdy pečlivá matka se starala o dítě své. Zvykl sobě spoléhat se jen a jen na sebe, na svou sílu a vlastní vůli. Nikdo mu nikdy nepomohl aniž dobře poradil později, když zápasiti mu bylo samotnému v labyrintu pachtění, cílů a různého snažení. Mnohý přestal důvěřovati, že by zde někdo mohl být, kdo nad ním by bděl. Snad mnohá žena milující, ale ta není schopna, aspoň ne vždy, vniknouti v nejtajnější myšlenky, v samo nitro manželovo.

A muž ten stal se spiritistou — pochopil, že jen srdce matky je schopno oné lásky jdoucí až za hrob. Jen milující matka nezapomněla, když všechny přátele rožvál vítr za osobními záležitostmi, nebo když osud upravil jim cesty jiné. Matka, která jej jako malé robě hýčkala, první kroky jeho sledovala, později jsouc hrda na syna vyspělého, který srdce své daroval světu a svou usměvavou tvář. Na pečlivou matičku zapomněl. Ta dobrá matka nezapomněla. Umírala s myšlenkou na své dítě, a probudila se s myšlenkou v záhrobní opět na své dítě. Stárnoucího syna neopouštělo milující srdce matky. A syn posléze pochopil.

Zpočátku musel zvykati na nástroj, kterým matka mohla promluvit a na city jeho uhoditi; ale byly zde věci, byly zde pocity a myšlenky, které on sám hlídal a v nitru svém nosil a tyto nahromaděné myšlenky rozebírala ona bytost jemná a dobrá: tu odpírajíc zlu, jinde podporujíc dobro sotva vypočelé, a také překvapující zhalost

nitra nebyla vlastností nástroje zaujatého v stavu činném, jinými osobními záležitostmi, tato znalost nitra byla vlastnictvím ducha milující matky. Později nebylo mu třeba dlouho hádati, aby nepoznal vůli své milující matky od duchů jiných, simpatických.

Jiný přítel důvěrně si mně postěžoval. „Člověče“ pravil mi bodře, „když přijdu do kroužku, pokaždé mně přijde matka. Kolik bych těch matek měl mít?“

„Proč tak soudíš?“ ptám se.

„Poněvadž pokaždé jinak se mnou mluví,“ odpovídá přítel.

„Snad ne jednou dobře a pravdivě, a po druhé šalebně a klamně?“ táži se.

To nemohu říci o sdělení oněch,“ pravil přítel, „jen pokaždé se mně zdá jiný způsob vyjadřování se.“

„Tomu se příteli nediv!“ vysvětloval jsem dále. „Mnohdy duch jeden a týž nucen je užití pokaždé jiného media, jiného nástroje. Jinak zní housle, jinak piano, jinak trubka a jiný je přednes na cítě; a tak jest i s prostředníky. Jeden je více způsobilý fluidovými pásmy splynouti s fluidy ducha, jiný méně. Některé medium je více mechanické, jiné spíše nazíravé. Také mnoho záleží na vnitřním prohloubení a nazírání, či vyspělosti duševní a mravní. Jsou i duchové, kteří sprostředkují mezi duchem a prostředníkem. Nemůže-li duch užití sám media, přepustí medium duchu jinému, který sprostředkuje myšlenky sdělované.“

„Mužeš mít pravdu“ odpovídal. „Skutečně bylo pokaždé jiné medium v kroužcích těch, jak se ve velkých městech jinak ani nestává. Jednou přijde ta, podruhé jiná.“

Zajisté jest důslednější a uspokojivější ustálení se na svá media, na určité dny a hodiny. Vysvětlení a poučení najdete v knize „Prostředníků“ od Kardeka.*)

V knize této se i doporučuje přímé vyvolávání duchů, a doporučuje se i dobré prozpytování sebe sama: je-li ušlechtilá žádost naše, není-li v ní banální zvědavost, nastoupila-li opravdová touha a láska po bytosti žádané za účelem poučení a utvrzení.

Duchové nás tu však poučují o mnohých různých překážkách.

Někdy není medium způsobilé, aby se duch mohl projevit. Jiný volaný a žádaný duch může býti vtělen, jiný zaměstnán třebas jinými záležitostmi, které jej cele upoutaly.

*) Kniha vyšla nově tiskem v „Edice Spirit“ Nová Paka.

Myšlenka na ducha ovšem působí a je-li dosti silná a stálá, upozorní jej vždy na vysílatele, ale mohou být i překážky, o nichž se duchové v knize té zmiňují dosti podrobně.

Jak jsem již pravil, naši spiritisté chovají se větším dílem ve stáncích svých pasivně, trpělivě vyčkávající sdělení, aniž nějakou formou nebo vyzváním vyvolávají duše svých známých nebo přátel; a jest to též tak nejlépe.

A kdo toužíš mnoho poznati, trpělivě studuj theorii, než přistoupíš k praksi. Čti o fotografování duchů, pádné to důkazy vědecké, ověřené čestnými a na slovo vzatými svědky.

Čti o písmě přímém (direktním). Čti o začátcích jevů mnohých, a najdeš, přáteli hledající, mnoho zrněk, která-li v dobrou půdu vsa-
diš, dobrou látku k myšlenkám novým a uvažování mnohému přinesou. Námahu tvou odmění. Květy poznání duševní krásy. Též přednášky mohou mnoho zdaru přinést; je tu zapotřebí však pomalu a postupně kupředu se ubírat, aby osvětlen byl dokonale mediumismus tak mnohostranný, individuální, mnohými tak zavrhaný, ale nepostradatelný.

Buď požehnání Boží s vámi media!

Odpůrci spiritismu.

Spiritičtí odpůrci sestávají hlavně ze třídy materialistů, ze řad různých církevníků a sekt, jakož i mnohých theosofů, antroposofistů a podobných badatelů.

Tito bývají nejvážnějšími opozičníky mnohých našich myšlenek i zkušeností.

Stav trpné mediumity zavrhuje úplně.

Jestli třeba, učí státi se sám mediem, jasnovidcem a svobodně vynést se v pláne astrální, vědomě zřít elementaly i astrální bytosti a postupně sám pracovati na vývoji a povznesu svého ducha.

Cesta sebevýchovná, jesti skutečně nutná, abychom všichni pracovali na těle duchovním, na zduchovnění zraku, sluchu a všech smyslů našich, dosud tak málo vyvinutých a ohraničených oproti všem jemným záchvěvům, fluidům a nám neznámým útvarům.

Avšak nade všechny nauky, nade všechna mínění jest sama práce a zkušenost.

Řekl bych, že talent spíše člověka takového přivádí jedince některé k poznatkům vysoce cenným.

Jednostranní učenci, myslitelé, hádající se o slůvko, nejsou mnohdy s to pochopiti věci zcela jednoduché. Hledají své formule, možnosti, všechnu logiku, tápají, kombinují, srovnávají, aby vše zvážili na vahách hmotné souvislosti. Svět záhrobní má ale stále jen své zákony, které řády a formule této hmotné země ignorují, dosti často i matou a podle své libovůle pozměňují.

Nejsem nikdy přítelem toho, řekl bych německého pořádku, kde pro všechno je přísný předpis, pro všechno jsou přihrádky a škatulky, a volnost mnohé myšlenky zdá se být takovému šosáčku, „učenci,“ dosud nezbadaným pojmem, nebo dokonce směšností.

Není názoru nad „pravdu“ praví tito lidé, a majíce část pravdy, snaží se druhým dokázati, že jsou na omylu.

Ovšem, cesta duševních výzkumů je plna sporných otázek. Snad nikdy nebylo badateli jasno ve všem, a věci, duchu jednoduchému a prostému snadno přijatelné, nemůže mnohý duch složitý a přemýšlivý, tak snadno a lehce za pravdu přijmouti.

Z činnosti astrálů.

(Vzpomínky, zkušenosti a dojmy).

I.

„Mám různé vzpomínky a zkušenosti,“ vyprávěla pí. K. Fakto, spiritické medium.

Povím vám zajímavý případ, kde matka v záhrobí přišla ke mně se žádostí, abych vzala její dítě z místa hříchu, a odvedla od ničemného otce.

V městě B., ve vých. Čechách, žil krejčí Z. Povahy jsa temperamentní, méně šil, za to více obchodoval a „hausíroval“ s látkami po vesnicích. Rád sobě též i přihnul omamného nápoje.

Byl ženat a otcem jednoho ditka. Manželka jeho po čase zemřela, — dítě osiřelo. —

Leč krejčí Z. vedl nyní nevázaný svůj život volněji, a konečně seznámil se s ženštinou, která prostitutci zařídila společnou živnost oběma. Později přijmuli ještě jednu padlou duši, ženu prostitutku. Obchod tento vynášel jim lehký, darebný, zahálčivý život v neřesti.

Ubohé dítě, sirota, měla růsti v tomto bahništi, smrduté, zkáze propadlé společnosti, darebného otce a hnusné macechy.

Zajisté kruté hoře zažila matka dětátka, patříc na díla neřesti, avšak světlo jí přišlo v cestu, světlo spiritismu.

Duch její přišel ke mně, úpěnlivě mně žádajíc, bych jela z Prahy do B., a učinila tam případně u úřadu potřebné kroky, vzala ono dítě z místa hříchu, dala jej v místa jiná, kde by něžné té dušince bylo možno nerušeně se rozvíjeti a zdárně životem prospívati.

Učinila jsem tak. Ke svému údivu jsem spatřila, že vše bylo takové, jak duch matky líčil, když jsem v místa ta přišla. Když vše jsem vykonala a dítě od zhouby zachránila, poděkovala jsem Bohu za milost, že mohla jsem býti nástrojem lásky a dobra.

II.

Povím vám též, jak chtěla jsem dosíci vyššího projevu, než byla úroveň mého chápání.

Jsem prostá žena a nemám tudíž tak zvaného vyššího vzdělání.

Sestra P. mně tehdy poradila, bych naučila se projevu vyšší hodnoty z listu nazpamět. Byla jsem nástrojem duší trpících, alespoň ve valné většině všech projevů, a já sama mnohdy musila jsem projíti nejen utrpením a bolestmi těchto duší nešťastných, smutných i vydeděných, ale i mnohdy mnohemu nepochopení přisedících.

Sáhla jsem tedy k onomu tištěnému papíru, a obsah celého přednesu nacvičila jsem nazpamět. V zasedání pak učinila jsem pokus, chtíc vážené posluchače uspokojit. Než neznámá síla ovládla mé ústrojí, podavši projev vlastní, jak jsem pak slyšela, hlubokého významu, o vyvolených, o práci pravé a čistotě ducha. Vzpomínám, jak zprvu jazyk můj pokoušel se mluvit naučená slova, leč zvuky nesouvislé a nátlak inteligence vědomé učinily překvapující onen obrat.

„Od té doby,“ dodala, „vyhýbám se mnohým pracovním, hledajícím frázi a efekt.“

III.

Obdržev na konci roku 1916, odměnu za nález, přemýšlel jsem, jak peníze „s nebe spadlé“ bych nejlépe zužitkoval, případně svůj dosti těžce a trpce vydělávaný groš zvětšil a rodinu lépe zaopatřiti mohl.

Ve vichřici války, bylo nám, malým gažistům, mnoho utrpení prožiti. Nebylo tuků. Dřevitý chléb, katary žaludku, katary střev, trampoty a starosti doma, zbavování se různých předmětů, nejdříve zlata, potom pohříchu i kusů šatů, to vše bylo dobrodruží války a dobrodinců-lichvářů, lidstva popleteného, tančícího kolem zlatého telete.

I mně čert nedal spát.

Musíš něco podniknout, nutkal mě cit nový, vzburzený. Musíš se domoci samostatnosti, shodit jeho nenáviděné služebnosti.

Myšlenku měl jsem hotovou.

Nebylo dostatek světla. Leč byl karbid, byli ktempíři, a byl zde i dobrý model lampiček bezpečných i primitivních, nedokonalých. Nuže, s chutí zasněvil jsem přitele do svých plánů a již v r. 1917 zahájil jsme svou ofenzivu, v ušlechtilé touze, „aby lidstvo neutonulo ve tmách,“ pomoci jemu a zároveň trochu ulehčiti jeho kapse.

Leč pohříchu byl právě vydán zákaz volného prodeje karbidu, neboť byl upotřeben k účelům vojenským a nabídky karbidu ustaly. Utrmácen různými nezdařenými pokusy, prodělával jsem trpkou strast těžkého poznání, že nic nesvedu, že vrátit se musím v místa nevol-

nictví a automatické poddanství, nenáviděné činnosti mě bývalé služby. I přítel můj ztratil důvěru v podnik ten a nehodlal peněžně práci tuto založit. Možná, že věc dosud nebyla ztracena, ale myšlenka viry a odvahy byla vyrvána i s kořeny.

Jist se muselo denně. Ceny stoupaly, vyčkávat se nemohlo. Nebyl jsem sám, abych vydržel nějakou dobu v sebezapření a vydržel houževnatě na započaté myšlence. K tomu ke všemu přítel ochladnul, a já sdílel hořkost i nechut k životu sám, neboť manželce své nesdělil jsem ničeho, znaje její skepsi a nedůvěru v život.

Jak jsem pravil, vyčerpan a i myšlenkově znaven, uleh jsem konečně jednoho večera, nemysle již na nic, oddán jsa lhostejnému osudu. Ušnul jsem.

A tu žena má, příštího jitra, mi pravila: „Jakmile jsi usnul, taková rána překvapila mne, jakoby někdo silný, plnou pěstí udeřil do stolu!“

Nepřekvapilo mne to mnoho. Nyní vyprávěl jsem své ženě o svých nezdařených plánech, o tom, kterak naděje v lepší výdělek naprosto selhaly, a připouštěl jsem si domněnku, že neznámý a neviditelný nepřítel i tu mé plány sledoval, a z mých neúspěchů jizlivě se radoval, dávaje ranou znamení, že podařilo se mu dílo msty.

Žena má nedala sluchu domněnkám mým, skepticky a nedůvěřivě chovajíc se vůči věcem spiritickým.

Záměry mé však začaly ji zajímat, nebo vyhlídka na lepší poměry v dobách trudných nebyla k zahazení. Než, co zmůže žena — když nebylo hmotných peněžních prostředků? Ač žena může mnoho svého manžela podporovati, zde nedalo se již ničeho činiti, a každá její rada zůstala mrtvým semenkem.

Třetí noci, probuzen jsem byl téměř již k ránu hlasem své manželky, která byvši v plném transu, odhalovala mně i osudovost, vykládajíc mimo věci rodinné, i karmu, že sám sobě vyvolil jsem život v chudobě a zápasu, a že není mým údělem dosíci bohatství a oddati se rozkoši.

Přijmul jsem sdělení ono klidně a žil nadále ve své vyšlapané cestě. Připomínám jen, že manželka má nemohla pochopit, že by skutečně byla něco oné noci ke mně promlouvala.

Věda spiritická není jejím vrcholným bodem, a dobrovolně dosud nikdy nezasedla k stánku, by možnost poskytla záhrobním duchům se projevit.

Jak vidno, záhrobí však bdi i když my spíme.

IV.

Kolegyně F. vyprávěla: „Když zemřel náš tatínek, který podlehl smrtelnému zranění, byv rozmačkan vagony, nastaly naší mamince trudné chvíle plné chmur. Byly jsme osamoceny, neboť zůstaly jsme dvě malá děvčátka, odkázaná na malou výslužbu.“

Často maminka naše říkala: „Ach, tatínku, tobě je tam lépe aspoň nemáš srdce, které by trpělo. Pěkně odpočíváš.“ — —

Leč nebylo tomu tak. Tatínek neodpočíval. Srdce jeho dále cítilo. V týž okamžik, co maminka tento povzdech pronesla, slyšely jsme všechny tři známé nám jeho bubnování rukou po stole. Jen on z nás měl zvyk určitým způsobem potukávat po stole.

Bylo to nedlouho po jeho smrti.

Jednou v noci opět maminka byla vyrušena těmi zvuky, a chůzí, když opíral se o pelestě ubíraje se na lůžko. Vše slyšela jasně. Matka věděla, že to otec náš se svými zvyklostmi, a chtěla nás vzbudit. Leč my ležely, jak nám vyprávěla, v tvrdém spánku, obě majíce hlavy vzhůru a ruce křížem přes prsa, což nikdy nebylo naším zvykem. Vzbudit nás však nikterak nemohla.

Naposled viděla maminka otce našeho zvláštním způsobem a slyšela jeho odpověď.

Bylo tomu tak:

Matka se zadívala do kmitajícího se světla a náhle připadlo jí, že sní. A tu ve světle tom vynořil se jí manžel, načež ona ho osloví: „Kde pak jsi tak dlouho pobyl a jak se tam tatínku máš?“

Tatínek pak jasně odpověděl: „Vy můžete říci, jak se máte — ale já nemohu říci, kde jsem a jak se mám.“

Pak zase naše matka uviděla světlo a nabyla opět vědomí. Od té doby tatínka jsme neviděly, aniž jakého zvuku slyšely.“

V.

Mé paní bytné zemřela dcera. Bylo to tragicky násilné přerušení života, neboť byla sražena k zemi automobilem a zabita.

Milující srdce matky prodělávalo strašlivé bolesti a vzdor tomu, že čas všechny rány hojí, stále plakala a vzpomínala, a houževnatě udržovala krví potřísněný klobouk, pomačkaný, rozedraný, jako neblahou a trudnou vzpomínku.

Bylo mně ze srdce líto ubohé, dobré stařeny, která v bolesti nemohla odpustit bezděčným vrahům, jak automobily a jich řidiče nazývala.

Po čase pak vyprávěla, že v noci něco šustí v kuchyni, kde spávaly dcera i matka, ba slyšela i rovnání hrnků a různého nádobí.

Tou dobou znal jsem již spiritismus a slyšel též mnoho o různých fenomenech jeho.

Povídám tedy: „Paní J., buďte jista, že dceruška vaše je zde mezi námi a dělá to, co dělávala vždy, neboť byla čistotná a horlivá hospodyňka.“

„Není možná,“ pravila stařenka, ač oči její plály oživeným zájmem, „Bůh soudit bude až nastane den soudný, živé i mrtvé a Márinka jistě spí, a až hlas trouby anděla Páně ji vzbudí, pak teprv obživne.“

Podotýkám, že rodina ta byla evangelická, věřící přesně tradicím a dogmatům, jsouc tak vychována.

Jednou pak byly přítomny její dcery vdané a mluvilo se opět o těchto věcech. Potíraly mé názory a snažily se schladit mé nadšení a mou víru v spiritismus, nazývající to dílem ďábelským.

Připomínal jsem ony zvuky starou matinkou tak dobře postřehované, připomínal jsem dále její způsoby za živa, jakož i její zvyky a byl jsem přesvědčen, že je dosti mediumity, abych nabídl zkoušku o tom, že dcera Marie je přítomna. Sestry a matka nic nenamítaly. Patrně zvítězila na chvíli zvědavost nad náboženským citem. Vzal jsem židli, postavil ji tak, aby se mohla klonit a klepat; zároveň pocítil jsem známý chlad, který mně oznamoval přítomnost neviditelné bytosti. Hlasitě jsem oslovil astrala:

„Márinko, jsi-li to ty, (ač vím, že jsi to ty,) dej nám znáti svoji přítomnost, a dopadne-li pozdvižená noha židle jednou, budiž to známkou ano!“

Židle vskutku velmi zřetelně dopadla zdviženou částí k zemi a já zároveň cítil velmi intenzivní ovanutí. Za napjetí a ticha bylo nám všem jako bychom cítili její přítomnost.

Oči matky byly plné slzí, ale ostatní nechtěly již více viděti, aniž slyšeti. Jedna pak ze sester zemřelé prohlásila, že není nikdy toto dilo, dílem Božím, jelikož Bůh obcování s duchy zakázal.

Já ovšem časem zfratil chuť ke každé podobné diskusi a myslil jsem sobě: „není váš čas.“ Budete-li dobré a říditi se zákony Božími, aby v pokoře skutkem se jevily i pak budete blahoslavenými a mravně třeba vyššími než mnozí nemravní experimentátoři spiritualismu.

V.

Medium octnulo se v transu, byvši ovládnuto neviditelnou bytostí.

Byl to duch chlapce, veselý a dovádlivý. Smál se, vyprávěl směšnosti a nechápal proč jsme tak vážní a přísní. Vskutku všichni přisedící byli dnes vážní, neboť jest u nás zvykem alespoň nasaditi masku přísnosti a vážnosti byt třeba nitro mluvilo jinak.

Pravda, duch lehkomyšlnosti nesmí zavládnouti v této vážné práci, ale trochu laskavosti a porozumění není nikdy na škodu.

Duch chlapce měl radost z nějaké taškařice, již byl krátce před svým projevením svědkem.

Jedna z přisedících, starší paní, ráda se vždy ujímala zbloudilých duší. Domnívala se totiž, tato dobrá duše, že jen zbožní duchové najdou klidu v záhrobní. Každý jiný rozhovor byl bezúčelným a darebným mařením času. Jenom, že pohřbívání, nebyla zde zbožnost, nýbrž jakés pobožnůstkářství, spíše modlářský fanatismus, který ona vnucovala projevujícím se bytostem, nejsou schopna objektivního vnímání a nemající srdce pro citění a myšlenky našich bratrů a záhrobních duší.

Jeť na nás, abychom je lépe vyslechli, jim více pozornosti věnovali a podle toho svou mluvu a své jednání zařídili. Není na místě znásilňovati je svým „jástvím,“ modlářským egoismem, fanatismem bez pocitu lásky a hnutí srdce.

Veselí duchové nemusí být ještě špatní.

Kdo se veselí a radovat umí, je jistě srdce dětského a nezkaženého, ač nemíním tímto omlouvati nějakou bujnost a nevázanost.

Modli se! nutila chlapce přísně, „zanech všech hlouposti a obrať se k Bohu! Obrat se k Ježíši a On se slituje a ukáže ti pravou cestu!“

Slova tato urážela můj sluch. Nejsem přítelem takého modlení, jelikož dívky vůbec jinak mají býti poučovány.

Modlitby a prosby ulehčí sice duším trpícím a volajícím, ale On, nejvyšší dokonalý, ví jistě nejlépe, čeho je nám třeba. A pak, vždyť dítko toto nebylo nijakým, podle mé domněnky, hříšníkem či dušinkou trpící nebo žalující. Lépe by se mně byla líbila slova lásky a shovívavosti, již je nám zvláště k dětem projevovati.

„Chlapečku,“ ujal jsem se již netrpělivě slova, přerušiv zbožnou onu paní, již jsem se ovšem omluvil, vytušiv, že dáma ta těžce ponese mé mísení se v její, podle vlastní domněnky, jediné správnou cestu nebo metodu, avšak nedbaje toho pokračoval jsem: „Chlapečku, nemohl bys nám říci, kde že máš svou matinku, zda miluješ ji a zda víš co dělá?“

Náhla moje otázka, zdálo se, uspokojila ostatní přisedící, alespoň většinu, nebo přikyvovali povzbudivě hlavou. Jistě doufali takto více uslyšeti a rozumějí se dohovoru.

„Maminka moje již nepláče,“ vykládal ochotně duch-chlapeček „a naše bílá paní mně dovolila mezi vás přijít. Nyní již nechodím k matince tak často. Hrajeme si společně s jinými chlapečky a holčičkami a naše bílá paní nás učí všelijaké říkanky a ukazuje nám krásné květičky, které rostou v naší zahrádce.“

Nahlížel jsem, že jen děti mohou býti pravdivými, neznajíce pokrytectví, klamu a lži dospělých, ač ovšem, i medium, neb mnohý astrál může i sám hráti dokonale úlohu děcka.

Proto je na místě, aby dobří psychologové, poctiví badatelé na poli tomto bedlivě pracovali, aby každému omylu se závčas předešlo.

Neškodí ani případ s duchem dítky, které může o astrální říši své poznatky přinést.

„Kdo je ona bílá paní?“ Táži se dále.

„Hm, to je divné, že se ptáte, což pak ji nevidíte?“ Ptal se udiveně chlapeček.

„Já ji vidím,“ hlásila jakás paní (vidící medium).

„Tak vidíte, kdybyste lépe koukal, tak byste ji také viděl, a měl byste ji rád. Ona není tak zlá, jako tato paní,“ (ukazuje při tom na zbožnou dámu), „ale vás mám také rád.“

„I já mám tebe rád,“ odpovídal jsem cò možná laskavě, „mám rád všechny hodné dětičky, neboť i já mám doma dvě děcka a tam v záhrobí jednoho chlapečka.“

„Ale u nás není váš hošíček. Vidíte, že už se nebudete na mně tak přísně mračit,“ mluvil dále duch chlapce, patrně jsa dobrého svědomí a tudíž i zvyklý na vlídné tváře.

„My nejsme zlí,“ pravila jemu na omluvu zbožná paní, „my chceme jen, aby ses naučil modlitbě. Zda umíš se také modlit?“

„Inu, bílá paní říká, že i modlitbě se budu učit,“ a skutečně v příští seanci, projevil se opět a přednesl nám krásnou modlitbičku, způsobem tak dětsky působivým, slov krásně smyšlených a řaděných, že zanechala u nás posluchačů hlubokého dojmu.

A chlapeček ten přicházel po několik týdnů vždy do naší sedánky.

Postrádal mne jednou, když jsem se nedostavil. Ptal jsem se jej, zda byl též někdy se mnou u mne. Odpověděl, že ano a popsal mně mé domácí okolí. A mnoho zajímavého nám vyprávěl ze života svého, krásné modlitby nám přednesl s hlubokým citem dětské duše, o nehodě svého media se nám zmínil a i o tom, že způsobena byla jejím nepřítelem (neviditelným), že spadla jedenkrát se židlice.

Naposled, když jsem s ním rozmloúval, řekl, že bude muset odejít dál a ve svém pokroku pokračovat. Byl poněkud vážnější a v hovoře bylo více soustředěnosti; veselost a tékavost se neprojevovala v oně původní míře. Sliboval, bude-li mu dovoleno, že opět rád přijde a sdělí nám více.

Vidící medium pak mimo něho vidělo i dítko jedné z přisedících paní, které si hlavinku svou opíralo, jak míválo ve zvyku na svém

pozemském životě a pak i mého synáčka. Zemřel mně jako roční nemluvnátko, ale ona jej spatřila jako osmiletého chlapečka, stojícího u mne i s mým zemřelým otcem.

Jak patrné, i v záhrobí jsou určité a jasné zákony. Dítko-duch roste a dospívá, jakož i pokrok svůj sleduje, jsouc k tomu duchy vedoucími nabádáno.

VI.

Stmívalo se. My seděli ve světnici a vzpomínali.

Bylo cosi hřejivého v těchto černých hodinách, když tak k sobě stuleni poddávali jsme se dojmům zašlých chvil a fantasie dětí ulétla na volných křídlech, aby doplnila sobě ony představy minula, které očkám jejich, široce rozevřeným nebylo dopřáno viděti.

Dědouš, stařec, tehdy sedmdesátník, dosud statný a silný, vysoké přímé postavy, jen vlasů již bílých, vyprávěl o vojně Rakouska s Itálií, o maršálu Radeckém, o dešti kulí, v nichž mu bylo bojovati, aniž by vlas na jeho hlavě byl zkriven. Až když došlo k seči, tu utržil sečnou ránu. Obnaživ pak tělo, ukazoval dosud dobře znatelnou stopu, jizvu značné délky.

A byl on, dědouš náš, hrdinou našich představ. Matička naše pak, svým vyprávěním o něm, o jeho zvycích a podivínech, přísnosti, hraničící až někdy k tvrdosti, nahnala mnohdy dosti respektu a bázně, neboť v bujnosti a neposednosti, nedbali jsme toho, aby chom nešlapali vysokou, šťavnatou travu, nehonili slepice a jiná mnohá darebáctví nepáchali.

A dědouš uměl všelijaké podivné věci! Uměl léčit, zařikávat ne-duhy, vyhánět posedlost, a jiné podivné zvláštnosti prováděl ve svém okolí tak, že chodili k němu trpící a postižení zdaleka a široka.

Pamatuji se, kterak mně, tehdy malému chlapci, jakýmsi kaménkem a zařikávací formulí pomáhal od jakési veliké a nevhodné bradavice.

Mnoho též tajemného vyslechli jsme ze říše záhad a neznáma. Naslouchali jsme napjatě, tajíce dechu, když matička naše vyprávěla o svých viděních.

Šla jsem s Antonem, (tak jmenoval se náš tatíček), vyprávěla tajemně, nemohouc sama pochopiti oněch záhadných věcí, za krásného vlahého podvečera, a tu spatřila jsem bílé postavy, kráčející as na dvě stě kroků od naší cesty vzdálenou pěšinou ke kostelíčku, kde rozkládal se kolem hřbitůvek. Udivena jsouc nad podivným a nezvyklým divadlem, ptala jsem se manžela, kam že kráčí ony ženy, či dívky, ve světlých stejných satech. Leč muž můj neviděl ničeho. Ptal se mne pouze, zda slyším jejich hlasů, či kročejů, a když odpovíděla jsem, že nikoliv, dokládal, že věci ony pocházejí z předráždění nervů, taktéž působí to i někdy krev.

A jindy viděla matička naše černého psa, podivných svítících zraků, a ustrašena přitulila se k tatíčkovi. Vzpomínky ty jsou příliš dávne a dnes již jen mlhy. Vzpomínám ještě příhody, kdy zemřela naše babička, tatíčková matka.

Onemocněla a při slušném stáří nebylo naděje, že staré již tělo nepodlehne. Tatíček náš dlel u babičky a večer před jejím skonek zaskočil k nám, totiž domů, a vyprávěl matince, že úmrtí může nastat každým okamžikem a že hned zase odejde.

Když pak odešel, za nějakou chvíli, bylo hlučně a jasně zatukáno na okno. Venku však nebylo nikoho, kdo by tukał. A podivno, nástěnné hodiny vydaly zvláštní zvuk a zůstaly stát.

To babička vaše jistě zemřela, pravila k nám s určitostí a jistotou naše matička, neboť i my jsme slyšeli ono hlučné zatukání na okno a podivný zvuk hodin. Přisedší pak tatíček, potvrdil úmrtí babičky v onu dobu, kdy znamení nám dáno.

Bylo mnoho případů a znamení, která byla při takových příležitostech vyprávěna, ale toto bylo mně prožití a slyšení, a proto se ještě dodnes dobře na vše pamatuji.

Jiná podivná příhoda byla pak tato :

Tatíček můj, který byl mistrem dlaždičským, v zimě, kdy se nedláždilo, oddával se pracím jiným. Vyřezával, maloval svaté obrazy, někdy i nám vysprávěl obuv. Jednou odpůldne opět cosi doma robil, ač, jak se pamatuji, nebylo to v zimě, snad nebylo tehdy co dláždit, a já byl jsem tehdy velmi malý chlapec, nemaje doma stání, vyběhl jsem ven na dvůr, a potom hajdy trochu za vrata k silnici. Popetriv vzhůru na silnici, s podivením spatřil jsem svého tatíčka, v obvyklém pracovním šatě, ovázaným kolenem, jak zvykem je u dlaždičů, kteří v kleče pracují, koleno majíce zabořeno mnohdy v mokrém písku, jak kráčel směrem od našeho kostela, kolem několika chalup, a já více udiven než zděšen, pelašil jsem domů, tloukl na dvěře a volal: „Tatíčku, jsi tam?“ a na otcovu odpověď, křičím: „Tatíčku, já viděl ještě jednoho tatíčka!“

Však otec snad tehdy usmál se as oné mé fantasii, neboť potom vyběhl jsem opět ven, avšak ničehož jsem již nespatrił.

Spiritismus nebyl tehdy u nás znám. Nikdy v té době, pokud se pamatuji, o něm se nemluvalo, avšak, když poznal jsem spiritismus, obě mně drahé bytosti, tatíčka i matičky, bylo mně dopřáno skrze media slyšení. Zemřeli mně, když dospěl jsem 18 roků a ve 24. roce přistoupil jsem ke zkoumání projevů záhrobních.

Dojemné a hluboké bylo mé shledání s drahými těmito bytostmi. Na jiném místě, budu-li mít příležitost, vypíši všechny dojmy a vzpomínky další. Leč bylo mně poznati spiritismus i z jeho trpkých a krušných stránek a to budiž i bratřím zkoumajícím upozorněním k opatrnosti.

VII.

V podzimním dnu sešeřelém, tak tichém a dumavém šli jsme procházkou k naší sestře, abychom použili pozvání k sedánci.

Bylo to týden před památným 28. říjnem 1918. Příroda hledala klidu, resignovaně se připravovala k zimnímu spánku, ale pod tímto zdánlivým klidem děly se zatím přípravy k novým věcem, novým událostem a obrátům pro náš lid, ujařmený národ.

Když jsme zasedli v kroužek, tu neviditelný vlastenec, milující česká duše, nadšeně a radostně mluvila o vzkříšení národa, o rytířských legiích (našich to legionářích) o době předpovězené, kdy v síle a sebedůvěře svrhnul svá pouta vyvolený národ, a doba je zde, na-dešla — — — hymnus to byl, vítězný hymnus, o vítězství z 300leté poroby. Víím, že jsou ještě vyšší mety lidstva, že nastati má jednota národů, ale nyní raduji se z čackého národa a jeho poctivých osvoboditelů. Za mého života byla persekuce a my neměli té víry, které museli jste mít vy. Buďte požehnáni!

Za týden, když nastal památný 28. říjen, chápal jsem obsah a smysl onoho projevu, který nikdy nebudu s to vyličiti původním jeho přednesem. Péro nemá síly, nemá zvuku ani žaru, aby opakovalo, co sluchu bylo dopřáno.

Následoval projev druhý.

Bytost projevující se, nařikala si na krutý hlad. Zdálo se, že hlad ten ochromil všechno lepší hnutí. Všechna výmluvnost a všechna snaha jedné z přisedlicích sester, pomoci onomu duchu a vysvoboditi jej z mrákoty onoho dojmu byla marna.

Pocitil jsem potřebu uvažovati o tom. Úvahu svou pronášel jsem ovšem hlasitě.

„Hle,“ pravil jsem, „ta duše lidská, nesmrtelná, již Tvůrce dal sílu a volnost, již zrak i sluch dal, zapadne v mrákoty stínu a duchovní smrti. Není smrti a zatracení jiného, než takového. Ó, kéž by duše bděla, dokud čas je a porozuměla svému Spasiteli, svému vykoupení i spasení.“

„Já jsem ten pramen živý,“ pravil Kristus.

Jinde pak praví: „Kdo jí tělo mé, neumře.“

Nyní skutečně dáno nám rozuměti slovům našeho duchovního Mistra.

Hle, tělo, jaký to nepřítel náš, jaký to nepřítel ducha!

Hle, jak stává se tělo pánem ducha, aby ducha nesmrtelného ochromilo, síly a vzletu zbavilo.

Jasný duch ztrácí svou moc nad tělem, rouchem svým. Duší se a zmírá pod tíhou bolesti fyzické, a projevív se v posmrtném pokračování svém, prožívá tyto bolesti a dojmy v těžší síle a mohutnosti, neztencené dále. Nepochopil, že tělo jest to, které trpí, duch že pokrmu nepotřebuje, leč v té míře, aby harmonie s tělem dosáhnul a svým služebníkem jej učinil.

Člověk nechť bdí, aby nepodlehnuv zákeřným spárům smrtelného a porušitelného těla.

Proč indiští adepti zachovávají život svůj, jsouce bez pokrmu mnohdy drahý čas? Proč otužují tělo své, aniž by ničili tím schránku svou, Bohem svěřenou?

Cvik a vůle konají tu divy. Tělo tu poslušným se stává nástrojem a nikoli břemenem a smrtícím orgánem ducha.

Duch, Bůh, jest silný a nesmrtelný ve svém původě.

Člověče posuzuj to!

Bohu díky, slova má neminula se svým účelem.

„Podivno,“ pravil hladový duch, „zapomněl jsem dobré své matičky, která mne modliti se učila.“ „Kdo jsi?“ ptal se dále. „Jsi snad kněz?“

Vida, myslil jsem u sebe, zapomněl již na svůj hlad a zajímá se o vzpomínky. Nutno držeti se této niti.

„Nejsem knězem, ale spiritistou, a hledám pravdu a učím se Božským zákonům. Mohl bys nám pověděti, jak se ti dařilo než jsi zemřel?“

„To mohu vám pověděti. Vim též, že jsem duchem záhrobní bytostí, jak vy pravíte. Trpím velmi, a nemyslete, že neměl jsem urči, tého úmyslu, tam v záhrobí, jak vy pravíte, ale nyní uvěřil jsem, a úmyslu svého zanechám.“

„Sloužil jsem v této kruté válce, v této trudné době u bohatého ale chamtivého a lakotného sedláka, který nám odpíral do sytosti se najisti. Stravu nám dával bídou, že prasata se měla u něho lépe než člověk. Onemocněl jsem a jelikož jsem byl sláb a práce málo vykonal a posléze žádné nekonal, neobdržel jsem ničeho, a tak jsem bídne zahynul.“

„Podivný je případ můj, ale vy, kdož prošli jste tak aspoň trochu hrůzami a bédami této války, pochopíte a uvěříte.“

„Ale nezapomněl jsem a strašlivě chtěl jsem se pomstiti.“

„Sedlák N. má čeledína, který rovněž dostává bídou stravu, a tohoto čeledína vyhlédl jsem sobě za svůj nástroj. Ovládám ho dokonale, všechnu svou nenávist jsem zasil v jeho duši a osnoval jsem již určitý úmysl, že člověka toho použiji, aby zabil onoho ničemného lakomce.“

„Věřte, že krutá byla bída má, neboť já zmíral hladu jako dravé zvíře u plotu, v mrazu a jen strašlivý hněv mne nutil k činu, k odplatě a dalšímu výkonu.“ A nyní duch ten zaplakal.

Pláč ten a vyznání ono obmyly nešťastníka toho. Dojati vykládali jsme mu, že spravedlivý Bůh i o něho pečuje, že nedá mu zahynouti, že radost je to pro něho, jelikož našel nový život a klid v záhrobí. Vykládal jsem mu i o zákonu karmy, či odplaty, že netrpěl nadarmo, že musel poznati krutost lakotné duše, aby sám zaplatil dluhy staré, což pochopí zajisté, až Bůh otevře zraku jeho duchu.

„Má matička mně volá,“ vysvětloval trpící duch. Děkuji vám, přátelé, za slova vaše, která mne přivedla opět k životu. Nyní nebudu již nabádat ubožáka onoho k hroznému činu, ale působiti na něj budu k trpělivosti. Jdu. — Ó, matičko má, já zapomněl na lásku tvou, na modlitby, kterýmž jsi mne učila, ale tys přece nezapomněla a přišlas. S Bohem! — S Bohem a na shledanou! Hlad mne již netrápí!“ dodal.

Následující vzletný a pohnutlivý projev ducha pokročilého zakončil stánek náš a my se s mohutnými dojmy rozešli.

Barvitý podzim, avšak šedé oblohy, podobal se naší náladě a životu ve válce, v trudu a trampotách prožitému.

Kolik těch vojáků dodýchalo, kolik těch dušiček se zmitá v klidu i neklidu? Co bída a útrap, co slz bylo nám malým prodělati pod zpuhou soldateskou i chamtivými úpíry? Co zimy v nevytopených světnicích, co dlouhých hodin u krámů pekařských v dlouhých frontách, a malé a výmluvné oči dětí musely zvykat tvrdosti a hrubosti v zápase o život! A nyní tušení, že cosi se děje, že věci ty nebudou již dlouho trvati, dodávalo nám síly, víry i naděje. A pak přišel 28. říjen a s tímto dnem nová radost!

Není sice doba vzpomínek. Mnoho a mnoho práce tu čeká, mnoho nedobrého tu ještě zůstalo z neblahého minula, ale skvost jeden přece snad smíme svým nazývati. Skvost ten jest „Svoboda,“ která však patří rozumným a dokonalým!

Kéž žijeme tak, abychom ve stavu ducha nebyli hladoví, chmurní, ale dokonalí a svobodní!

Kolik těch duší v záhrobí hledá svou pomstu, a kolik své spasení? Kolik jich poslušno a kolik ztraceno?

Vesnický mudrák.

(Z roku 1823).

Projev tento bych vlastně nadepsal tajemství života.

Materialista zajisté mnoho nepřemýšlí. Jemu je hmota a síla vším. On se nepozastaví před mnohými divy Tvůrce; člověk jest mu výs-

lednici příčin a zákonů, a srdce lidská není mu pak ničím. Oko, které vidí, čočka, která přijímá obrazy, aby je dodávala mozku, dojmy, které působí na city, vnitřní to naši bytost. Jest materialistovi ničím, citlivůstkářstvím. Krom oživené hmoty není ničeho.

Krev koluje v těle. Zastav oběh krve a život vyprchne! Tělo bezvládné postrádá života, budí hrůzu a odpor. A přec tato mrtvola, tyto miliony životů, miliony prvků, nezaniknou v úplně nic, nýbrž proměňují se a vrací do říše životů, plynů, do říše zákonů a tvoření dalšího. — A duch, který obýval tento dočasný příbytek, který zrcadlil povahu jeho, tvář zbrázděnou vráskou vášně, či bolu a utrpení, oko, které bylo zrcadlem jeho povahy, smělé či pokorné, opustil schránu svou, zpřetrhal fluidy, pásky, které vázaly a poutaly jej k tělu a vězení svému.

Avšak ubohý — mnohý ubohý — neví a nerozumí rozkladu tomu, žije pod dojmy posledních událostí. Dojmy ty naplnily celou jeho myslící bytost, nedaly vzrůst myšlenkám jiným, nedaly místa hnutím šlechetnějším a přání vroucímu a povznášejícímu: Kde že smysl života? V čem že pravá náplň a ideál? Kde pravda, krása, a dobro vrcholí?

Obraz Krista jim zahalen rouškou, světla nepoznali a proto jsou tak ubozí — za hrobem!

Proto ona duševní prázdnota a temnota ducha, který opanován byl záležitostmi všedního světa a nepozvednul nikdy zraku svého k oněm hvězdám, k oněm záhadám, života Nekonečného, Tvůrce neviditelného. — — — — —

Medium P. byla ovládnuta. Kroutila se, lála na okolí i na poměry. Duch nařikal sobě na bolest v zádech i těle, nařikal na bezcitného táta, který jej týrá a bije a čeká na jeho peníze, aby se jich zmocnil a uchvátil jich pro sebe.

„Jsem tak slabý,“ sténal, „ani bránit se nemohu! Ten starý vlk, ničema hltavý, hledá, jak by mne zadával.“

„Hm, peníze bys rád? Ne! Lumpel! Těch se ti nedostane! Já bdím!“ —

„Ale příteli,“ namítám pokud možno mírně, „peníze nejsou vším. Peníze ti nedají ani zdraví ani síly ani života.“ „Což ty tomu rozumíš?“ namítal, „všichni touží po penězích!“

„U tebe,“ pravím, „seznávám nejlépe dosah slov: „Kde srdce tvé, tam i poklad tvůj!“ — Obíráš se myšlenkou na peníze dnes, kdy ani peníze tvou duši nespasí.“

Duch však kroutil nedůvěřivě hlavou, nechápal, lépe řečeno nedůvěřoval nám.

„Který pamatuješ letopočet?“ táží se dále.

„Hm, máme rok 1823.“

„Tak poslyš!“ pravím kněmu, „dnes jest rok 1917. Řek' bys to? Ani sám to nevíš a nechápeš, my žijeme v době pohnuté a nesmírně vážné, neboť máme světovou válku a ty nic nevíš!“

„Duch tvůj je jako začarován v utkvělé myšlence, že nalézáš se na posteli. Nezná, nevidí a neslyší nových věcí a událostí.“

Byl patrně velký egoista tento duch. Naslouchal nám, nejevě nížádného zvláštního zájmu o věci tyto. Zajisté sedlák, omezenec, a jak se i později ukázalo, veliký mudrlant.

„Pohlédni se kolem! Máš zde někoho známého?“ pravil bratr S.

„Ne! To nemám“ odpovídal, „ale nehněvejte se na mně, že vás obtěžuji. Bolí mne tělo, byl jsem ztýrán a ztloučen tím necitou, ale on se mylí, a marně čeká na mou smrt. Dokud žiji, ničeho mu nedám. Chtěl by mého podílu po matce.“

„Vždyť ti opakujeme, že jsi zemřel, a že jsi zde jako duch mezi námi.“

„Nepovídejte mně věci takových! Nevěřím tomu, co povíkáte! Život je krev. Dokavad krev koluje v těle, dýcháš a žiješ. Jak přestane krev proudit, život přestává, tak jsem to slyšel a i vypožadoval.“

„Tedy myslíš, že tě chceme oklamat, že lžeme?“ pravím. „My, příteli, hledáme pravdu a zásadou naší jest vystříhat se veškeré lži.“

„Tak, tedy, taky nic nevíte asi?“

Tu bratr S., aby dokázal, že přece víme a máme jakés takés vyšší vědomosti, počal mu vykládati spiritický život a zákony, ale jak se ukázalo, bylo to věcí nudnou a pro ducha naprosto bezúčelnou.

A není se čemu diviti. Jsou učenci, lidé znající podstatu pohybu. Znají přírodu a její nejmenší částice, vnikají v říši sil a zákonů, a přece nemohou uznati existenci ducha. Tací lidé nepřemýšlí o srdci lidském, kde sídlí city, které rozumu takovému jsou často na odpor. Což dbá pouhý rozum na hnutí srdce, citu, lásky, trpělivosti? To jsou pouhé pojmy proň, jimž se mnoho nevěnuje, ale — nejraději vyhýbá. A zajisté, tam, kde věda končí, tam kde nemá pádných důkazů, tam v srdci tichém a pokorném plápolá plamének víry, té víry, která hory přenáší. Pak vyroste vznešená postava Spasitele lidstva v srdci takovém, založí v něm svůj čistý chrám, aby život nový vzešel člověku — doufajícímu.

Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, ale nebude mu dáno, než takové, jež zanechali proroci. Písmo praví: Co platny pokusy, co platná mediumita, když se vše jinak vysvětluje, chápe, nebo znesvěcuje.

Víra pak, toť dar nebes. Ve víře spočívá ono marně hledané,

tiché štěstí, ona neznámá síla v utrpení, která nezoufá ani nepodléhá, a takové vlastnosti nelze koupit ani získat.

Přikročíme však k našemu duchu a jeho případu.

Bylo to vlastně dosti směšné, když nám řekl, že žil roku 1823, což my jemu měli uvěřit, a že on žije po tomto roku, až do našeho letopočtu 1917, toto on nechtěl pochopit opět od nás.

Zajisté, dobrá látka k uvažování.

Než umínil jsem sobě, že projev s duchem nějak zakončím. Poukázal jsem duchu na věčnou harmonii přírody, na nesmírnou prostoru nebes, oživenou světy, hvězdami a na nepřetržitý život v přírodě oživený duchem síly.

Přízpůsobil jsem se pokud možno bylo jeho vnímání a snažil se prostým způsobem poukázat na tajemství přírody. „Pozoruj strom!“ pravil jsem. „Z jara a v létě pln života, mízy a síly, vydá list, dá květ a posléze plod, aby odpočal. Listy opadnou. Přichází podzim, umírání a konečně zima-smrt. Zdá se, že není života v přírodě a přece víme, že spí, že budoucí jaro vzbudí nový život z utuhlé hlíny, a že strom obalí se novými listy, novým znamením nepomíjejícího. Nezáleží na tvaru. Táž síla působí v různých proměnách, a tak jest tomu i s námi lidmi. My podle určitých zákonů přírody dovedeme dáti dítěti tělo, semeno, ale ducha mu dáti nemůžeme.“

Zdravý otec a zdravá matka mohou mít i mrtvé novorozeně, jelikož se duch odpoutal a pásky pojící zpřetrhal. Co tu může dělat pyšný rozum náš?“

„Máš pravdu!“ odvětil. Budu mít o čem přemýšlet. Odpustte mně, že jsem vás tak mnoho zdržoval, ale již jdu. Buďte tedy zdraví! S bohem!“

„Bůh tě provázej!“ odpověděli jsme mu na rozloučenou.

Obílené hroby.

(Doba bitvy na Bílé Hoře).

Projevil se nám kněz. Z počátku nechtěl ani udati, že je knězem. Zdálo se, že se kaje, neboť stěžoval si na nahotu a na špatnou společnost, v které trávití musí svůj čas. Litoval života, kterého marně prožil, jelikož věděl, že žije nyní životem ducha.

„Jak bych rád napravil věci pochybených!“ pravil. „Však běda měl! Sloužití jsem měl Bohu, však nehodný jsem byl a ničemný, pln vášně a choutek, smyslný a špatný. Nyní trávím v smutku, v hořkosti i nahotě, dlouhý, dlouhý čas, a pozoruji vás, jak jste spokojeni ve své chudobě a v plnění přikázání lásky.“

Ó, jak styděl se za to, že byl knězem a marně bylo naše domlouvání, by jen upřímně se kál a doufal v milosrdenství Toho, jenž Lásku jest a se smilovává nad každým.

„Jak mohu Boha prosit, když jsem Oň nikdy nedbal, skutky svými Ho urážel?“

Na naléhání naše, když mnohé nám zcela napověděl, sdělil nám, že byl opatem starého pražského kláštera S . . . . . ho.

Však místo to, bylo v oné době, v bitvě bělohorské, místem neřesti, opilství, smyslností, sídlem kde odbyvali se právě orgie.

Venku lid domácí, český, úpěl, sténal, sražen se své samostatnosti a slávy. Zmíral hladu, však panství kněží neznalo lásky ani slitování. Užívalo, hýřilo, nedbajíc božského poslání apoštolského. Žilo marnostem světa vezdejšího, slibujíc ovečkám budoucího života.

Medium pi. P. utichla. Když medium sl. M. ovládnuta byla jiným duchem, hlasitě se rozchechtala.

„Jaký hlupák,“ pravil projevující se duch. „Vše na sebe vypoví. Jaký to má mít smysl? Co je komu do toho. Žádný nám na to nic nepřidá. He — he — he! Budu se někomu zpovídat? Ne! To bych nevěděl!“

„Kdo jsi?“ tážeme se projevujícího se.

„Hm, kdo jsem? Co je vám po mně, kdo jsem? Jsem nejmenší z maličkých, tak mne v klášteře jmenovali. Jsem kastelán.“

„Znáš svůj stav, víš, že jsi duchem?“

„Jak pak bych to nevěděl. Víím, že jsem duchem, nebo stojím zde,“ a ukázal nad sebe, to jest nad medium.

„Jsi spokojen v poměrech, ve kterých jest ti žiti?“

„A proč by ne. Nikomu jsem nic zlého neučinil, a věru, že nechápu, proč ten náš opat tak vše na sebe povídal? Nebyl přece nejhorší a nedělal nic jiného než ti ostatní. Kdybych chtěl vyprávět, mohl bych povídat věci, ale co je mně do toho, co činí jiní? Každý at dělá, co umí. Já mám alespoň od každého pokoj. He — he — he! Raději si pěkně snupnu. Jaký to požitek, ááá!“

Přisedící V., v domněnce, že mluví s kostelníkem (neb kastelánem rozuměl kostelníka), tážal se ducha, zda jej nepoutá vzpomínka, či nějaké lepší city na ženu nebo dítky.

„Proč by ne?“ pravil duch. „Však nedaří se jím zle!“

V tom však projevil se jiný řeholník a nyní ukazoval v naivnosti své na chyby kastelánovy, na jeho tajený poměr, a i medium druhé bylo současně ovládnuto mnichem jiným z peleše jejich.

Bylo by dlouhé vypočítávání všech neřestí a všeho toho požitkářství jejich líného a bezúčelného života.

Bezměrně hromadění peněz, bezměrná tupost, cizota a lhostejnost k zemi české, která je v pravém středu svém hostila, netečnost k její bídě a mnoho, mnoho jiné špíny a smrdutého bahna se tu provalilo, aby nám, užaslým posluchačům, odhaleno bylo kus historie, nešťastné doby z bitvy bělohorské.

Bylo trudno i odporo naslouchat řečem těm. Byli velice nevědomí duchové ti. Žvatlali ustavičně, libovali sobě v hádce a vypočítávali veškeré darebnosti jeden druhému, jež za pozeňnaného života svého napáchali. Dominovali jsme se, že s haštěřivými těmi mnichy slova rozumného nesvedeme, zvláště, když někteří přísedící spirité začali nerozumné hádky, a mnohdy i výbuchy smíchu následovaly nad mnohým taškářstvím jejich.

„Prátelé,“ prosil A., „nutno pracovatí vážně! Nenechte se strhnouti! Nejsme zde pro lacinou zábavu, ale ku poučení a práci na duchu. Ve jménu Boha začneme opět v lásce a pravdě.“

Shromaždění se uklidnilo, k veliké nelibosti šaškovitého ducha-dareby.

„Ty tam, nebuď tak přísný,“ pravil duch k bratru A. „Není ti to nic platné! My máme a měli vždy moc a právo na naši straně. Marné jsou veškeré vaše pokusy o něco nového. Nic to není, nic nezmůžete, ale my půjdeme stále vpřed! — — —“

„Bloude, myslíš, že lid bude stále slepý a stále v temnotách? Lid vidí a chápe, rozumí vám a zneužívá vaše úřady. Nejste oporou mravní. Jste pouhými úředníky a mrtvé vaše konání nevykoná díla obrodného. Stáváte se nepotřební a neužiteční. Však pozoruj ten dnešní svět!“

„Eh, hlouposti!“ namítal duch. „Nám se dobře daří a bude dařit; ale nyní mám právě žízeň a tak si tudíž přihnou — — —“

„Neoddávej se klamu nadále!“ napomínal S. „Přijde chvíle, kdy budeš toužit po radostnější životě, kdy toužit budeš po něčem neznámém, krásném, což předstihuje a převyšuje požitky těla a smyslu.“

„A co by to bylo?“

„Příkladně touha po Kristu, onom Kristu, jako my si Ho představujeme, plného lásky a milosrdenství, plného skutků a milosti, dokonalého spojení s Otcem, kdy vykonává dílo Jeho.“

„Máš pravdu, bratříčku! Umíš to hezky vysvětlit. Viš co? Spoj se s námi! Dej si vyholit na hlavě věneček!“ ukazuje bratru S. na temeno hlavy, „a nebude ti u nás zle!“

„Myliš se příteli! Chci správně a podle nejlepšího svědomí naplnit svůj život. Ty však musíš se znovuzrodit, abys poznal bídu lidskou, a potom uvěříš, nebo za okolností takých, jak bylo v tvé minulosti, nepoznal bys lásky ani soucitu.“

„Je-li možná? Však vy spirité, jste bludaři, a daro blížíte se k nám tak blízko. My stojíme doposud pevně!“

„Nezajímá mne vaše postavení na tomto světě, ale zajímá mne váš stav po smrti.“

„A co myslíš, že měli jsme činiti v klášteře? Brachu, měl jsem mnohdy dlouhou chvíli a zaplašit jsem musil mnohou trapnou myšlenku tu sklenkou vína?“

„A co peníze, jež stále hlídáš!“ vskočil duch kastelánův v jeho řeč. „Lakoto starý, mamoniš ještě dnes!? Já alespoň mám v tomto směru klidné svědomí.“ — — —

„Ty, vzpomeň raději milenky své!“

„Pravím vám, abyste dnes jinak přemýšleli, vy obilní hrobové“ pravil S. „Špatně jste pochopili význam Krista, Jeho učení jste byli představiteli, však opakují, musíte poznati všechn hlad a bídu, kterou jste kolem sebe viděli, ale nedbali. Spravedlivý a přísný jest Zákon, který řídí světy a vesmíry. My mnozí nechápeme, proč tolik bídy a tolik zla snášeti musíme, když jsme zdánlivě nic zlého nevykonali v tomto světě. Však hle! Následky minulého života by mohly leccos vyprávět. Špatně prožitý život zanechal své ovoce, a proto ta utrpení. Myslíš, že Bůh, nejvyšší spravedlivý, může patřit na podobné bezbožné chování? Na plné misy pokryteckých duší a na bídu a strádání nejmenších hladovějících? Budou vám úlohy vyměněny!“ Bratr S. dodal laskavě: „Bude to k vašemu prospěchu, neboť poznáte soucit. Budete pohrdat nevědomostí a pýchou, v které nyní tonete, bude vám odporo patřit na bezcitnost bohatých a pak pochopíš a poznáš, co dnes doposud nechápeš.“

Zdalo se, že velebné bratry řeholníky přešel veškeren vtip. Ba, duch řeholníka, jakoby sklíčen, opakoval: „Musíme se zrodit znova!“

„Síla vznešená, Bůh nás, kterého Kristus přišel zjevití, abychom Jej správně chápali, Jeho poslouchali, ví o každém našem činu,“ pokračoval vážně S., „byť se mnohému v zpupnosti tak nezdálo, přece svědomí, jako plamének nepokojný, klidu nedá a štve ničemu-člověka v pustá místa, aby jej trýznilo. Tu hledá duch takový různé prostředky: víno, zábavu, ženštiny, však nic naplatí! Vše to pomine, a přijde doba uvažování, střízlivé a smutné skutečnosti přísného a nezměnitelného zákona: Zčetl jsem a zvážil — — — a našel jsem neschopným a neužitečným — — —“

Duch stál tiše a naslouchal, však zdálo se, že práce bratra S. nebyla marná, neb zvolal duch ten náhle: „Ano, vidím budoucí mou

matku, švadlenu a otce dělníka. Klopotným žitím bude mně jíti. Bože smiluj se!“

Duch pak druhý vytratil se, opustiv nástroj, udivené medium.

Jest nepopíratelně zajímavá a poučná, sledovat život duchů v záhrobní. Čím obíral se duch na světě, tím obírá se i v astrální. Zde patrně v jakém klamu nachází se duch takový, domníváje se, že pije, sňupe. Příkládá pohár k ústům atd. Směsice různých pocitů se střídá a duch hledá, k čemu by pozornost svou připoutal.

Jaký život, taková i smrt. Mnoho se odhalí. Celé děje minula se zde člověku objeví. Vše, co domněle s člověkem dávno pohřbeno, znova povstává a jest jen na nás, na lidech, se zájmem věcmi takovými se obírajících, aby neztratili ducha rozumu a kritičnosti, by vše za pravdu nepřijímali, dokud vše řádně neprobrali a neuvážili.

Poctivá snaha mnoho přispěje k důkazům o trvání duše po smrti, o důkazu příbuznosti a poznání individua, o stavu v jakém se nachází atd.

Pracovati jest však nutno vážně a opravdově a nikoliv pro zábavu. Jdeť v každém případě i o jednoho každého z nás. I my zemřeme, a život nezná žertů, než není snad zapotřebí stát se úzkostlivým a sentimentálním. Pravý člověk a spirita hledí pevně a jasně vpřed. Protož kupředu za Pravdou!

Svatý Trpitel.

„Dobrý večer přátelé!“ pozdravila nás duše se projevující.

„Dobrý večer!“ bylo naší odpovědi.

„Se svolením vyšším,“ začala duše, „budu vám, draží přátelé, vyprávěti běh svého života.“

„Můj život vtělece byla ustavičná trýzeň, ustavičné utrpení. Však naučila jsem se znenáhla přijímati všechna tato příkoří s pokorou v poznání, že čistý a spravedlivý Ježíš Kristus Pán a Spasitel náš, tolik a tolik mnoho utrpení zažít musil, však tiše a trpělivě snášel nepochopení a ústrky nevědomých i vědomých, však pyšných hříšníků. Nehněvaje se na ně, jim odpouštěl, ba i za ně se přimlouval u Otce nebeského.“

„Já bloudila světem žebravá, nemocná, opovrhována, nepoznavše lásky, a často bylo mně dlíti mezi hovádky, sdílejíc svůj odpočinek neb i spánek s nimi.“

„A tak jednou znavena kráčela jsem cestou, samotná, a tu přišla jsem ku kříži, kde Spasitel ve velikosti člověka rozpjat visel. Pohlížela jsem na Trpitele, a mé bolesti mizely, má trýzeň duševní ustupovala

a já patřila s větším a větším porozuměním na tělo to drahé, které jen spásu a požehnání světu přinášelo. Čím byl pak můj planý život, neužitečný, proti Jeho svatému životu, plnému lásky a slitování a přece odsouzenému k takovému potupení. Svědectví bídy naší, zmučený Kristus Pán.“

„Ó dobrý, laskavý Ježíši! Lékaři duší!“ Zvolala jsem a vztáhla ruce k Němu, k Svatému, Jsoucimu, a tu spatřím nad sebou tvář jasnou, zářivou, která mi praví:

„Přišlas sem odpočinout. Než nyní pojď! Již dosti cest tvých! Nyní ukáži ti místa jiná“ a můj průvodce vzal mne za ruku a vedl mne místy, kde rostliny a květiny překrásné kvetly, zahradou neznámé krásy, plnou vůně a blaha nepoznaného. Stanuli jsme a prodleli v místech, kde tolik osvěžení blahodárného se mi dostalo. Jak lehká jsem se sobě zdála a jak šťastna přítomností svého Průvodce. Ale On vedl mne dále za ruku a pravil: „Pojď, ukáži tobě nová poučení, bys dokonale pochopila.“ A přivedl mne k místu, kde poznala jsem své mrtvé tělo! Kdo pochopí můj úžas? Žiji tedy bez svého těla! Žiji — jsem! A mé tělo byvši nalezeno, leželo na mářách a bylo pohřbeno. To vše jsem spatřila, tomu všemu byla jsem přítomna s jasným Průvodcem svým.

Potom následovala pout nová, za novými a jinými poučeními a zraku mému otvíraly se cesty života jiné, a poznání má se šířilo. Jako duch vznášela jsem se s Průvodcem svým, a po poučení a poznání nových obdržela jsem úkol svůj. Jdu dům od domu a vypravuji život svůj a běh jeho i slastné probuzení. Vypravuji vám, draží přátelé, věci tyto, aby posílily vaše duše hledající pravdy skryté. Vypravuji vám to vše, abyste trpělivě nesli úděl svůj, i mnohé svízele a mnohá utrpení svá. Zlé časy jsou nyní. Těžké zápasy vedete o svůj denní chléb, však oko Boží vše vidí. On dopouští, ale neopouští. I utrpení veškerá jsou k vašemu dobru, vedouce chapajícího k vyšším metám pokroku, k šťastné lepší budoucnosti.“

Buďte s Bohem, draží přátelé a vzpomínejte slov Mistra: „Bla-hoslavení plačící, neboť oni utišení budou!“

Pobuda.

Medium sl. M. byla ovládnuta trpícím duchem.

Pozorně, ba napjatě sledovali jsme nářky a pohyby trpící bytosti, naplnění jsouce soustrasti a přáním ulehčiti nešťastnému neznámému.

„Ah, eh, áááh, ty bolesti,“ nářikal nevidelný prostřednictvím media, opíraje nemocnou ruku, podle zdání svou, která mu pocity nesmírné bolesti působila. „Zatrolená pracka, vždyť visí jen na flaksách a kůži.

Ouvej! Uh! Snad přijdu o ni! Jen pryč s ní! Pomozte, kdo můžete! Mějte slitování! Tak bolestně úpělo a nařikalo medium pod vlivem neznámého činitele.

Člen našeho kroužku nachýlil se blíže k mediu a snažil se klidně a vážně uvést trpící onu inteligenci na pravou cestu a nové poznání. „Jsi posud pod dojmem posledních věcí a událostí“ pravil S., dnes nemáš již fyzických bolestí, jsou jen domnělé.“

„Jak můžeš tak mluvit?“ přerušil duch řeč mluvčího. „Jsi člověk chladný a bez citu. Vždyť sám nejlépe cítím, jakých strašných muk jest mně vytrpět.“

„Pravím ti, že nemáš již bolesti,“ vykládal klidně S. „Jsi duchem, který již odložil své tělo, a tudíž i příčiny utrpení, které ti tělo působilo.“

Mezi tím, sousedka, sedící vedle media, urovnala tomuto ruce, křečovitě vztažené, uvolňujíc ruku, která podpírala ruku nemocnou, nebo zraněnou.

„Nechápu! Ne! Nerozumím vám co mluvíte? Jaké nesmysle to drmolíte?“ namítal duch. „Však co jest to, že se mně tak pojednou odlehčilo? Div divoucí! Má ruka, že je volná? Ah, to bylo strašlivé. Nyní jest mně lépe. Však kdo jste vy, a kde to jsem?“

„Příteli, uklidni se“ pravil S. „My s pomocí Boží ti vše vysvětlíme. Tobě bylo Prozřetelností Boží dovoleno nám se zde projevit a promluvit, abychom se poučili tebou a ty opět námi. Jsi, abych ti správně věci přítomné naznačil, mezi spiritisty, ve škole duchovní. Jsi duchem bez těla a my jsme lidé, to jest duchové vtělení. Aby pak bylo nám možno dorozumět se, ovládnul jsi tuto ženu, byt' zdánlivě nevědomky a promlouváš k nám jejím ústrojím, to jest, užíváš jejích orgánů: řeči, sluchu atd.“

„Nechápu? Hm! Tot divně!“ pravil duch.

„A přece podivné!“ pokračoval bratr S. „Nejsi první ani poslední, s kterým obcujeme. Což nezajímá jsi se za svého života o život další po smrti, o život záhrobní?“

„Ba věru, že nezajímá. Takové hlouposti nezabíraly mou mysl. Staral jsem se o živobytí a sháněl se po nutných věcech k ukájení života a existence, a pak, život pestrý, byl ten můj život.“

„Nuže“ pravil S. zvýšeným hlasem „jsi nyní duchem mezi námi. Nevpravuj ti lichých domněnek aniž pohádek. Pohled jen na sebe a pozoruj tělo, které ti bylo pro tento okamžik propůjčeno!“

Ustrnutí ducha bylo nesmírné. Překvapení, které následovalo, bylo tak náhlé, že duch zdál se býti rozechvěn i dojat.

„Jak? — Vskutku? — Tot tělo ženy! Kterak to vše je jen možné?“

Tak tázal se duch a prohlížel ruce, tělo i šat. „Kterak to jen je možné? Sním či bdím? Jak se mi ulehčilo, čím to jenom jest?“

Jak praveno, ustrnutí ducha bylo nesmírné, když seznal, že ovládá ústrojí ženy.

„Uklidni se příteli“ pravil přátelsky bratr S. „Mnohé ti musím vysvětlit, co neznáš a co mysl naší denně naplňuje. Jak jsi právě seznal, jsi duchem a poznání toto je pro tebe věcí novou.“

„Ano, to je!“

„Poznání toto otevře ti novou cestu. Novou dráhu budeš hledati, pátrati po různých skrytých příčinách života i smrti, která jest jen přeměnou, nikoliv koncem života, a budeš hledati Boha — — —“

„Hm! Bůh, Bůh, byl by Bůh? A mohl by patřit na všechnu nespravedlnost páchanou na tomto světě, kde dvojí loket panuje? Bezcitný boháč jak se sytí a chudák nadále zmirá. Nuže, ptám se tě, mluv, a vysvětli mi, nebo nechápu, jsem hloupý, tys nějak chytřejší.“

„Tvoje pojmy: chytrý a hloupý, u nás spiritistů jsou vyškrtuty“ vykládal S. „U nás se praví: vědomý a nevědomý. Dobře tedy! Nevědomost hříchu nečiní, ale jest příčinou veškerých utrpení. Právě, že není spravedlnosti na světě, já však namítám: „*Není pochopení účele života.*“ Boháči svěřen majetek, jako hřivna, ne k osobnímu zneužívání, ale ku konání dobra. A chudák? ó tomu častěji mnohem lépe než boháč. Vždyť písmo praví, že spíše projde velbloud uchem jehly, než boháč vejde do království Božího. My spiritisté věříme v další vtělování a kdo v tomto žití, jako boháč nic nevykoná, zrodí se po druhé jako chudák, aby poznal bědy bídných a uvěřil.“

„To by bylo ovšem krásné a spravedlivé“ připouštěl duch, „ale Boha nikdo neviděl, aniž slyšel. Mám to věru, jak nyní pozoruji, nové zájmy, dříve neznámé.“

„Bůh jest duch“ pravil vážně S. „Nedávno tomu, co otevřel jsem zápisový katechismus a četl tuto větu: „Bůh jest duch, vrchol vši čistoty, lásky a jasu. Bez tohoto vznešeného Ducha nebylo by smyslu života, a mnozí marně Jej hledají v malované osobnosti, starci nebo podobně. Jsou různé stupně inteligence a výše osvícenosti. Máš nyní, příteli v záhrobí, možnost vše hledati, a vše prositi, a ve vše doufati. Poohlédni se kolem a sděl nám, co vidíš více, mimo nás?“ „Ano,“ odpovídal duch, „nejste zde sami. Mnoho nás zde. Nyní pozoruji, že jsme rozdílni. My se vznášíme volně, vy však jste hmotní. Ó, přátelé, a zvláště ty, příteli, kterak ti děkuji, za tvou trpělivost ke mně. Nové směřy se mně otvírají nyní. Jaké to cítím ulehčení. Bolest má pomínula i veškerá úzkost. Připadám si jako znovuzrozen.“

„Vůle vyšší, čili vůle Boha, dovolila ti, příteli, bys směl se projevit“ opakoval br. S. „My jsme maličci a nepatrní, však víra a láska

nás druží a šlí. Tuto lásku dál šíříme jak nejlépe umíme. Všichni jsme dětmi jediného Otce, který chce dobro jednoho každého z nás. A nyní, brachu, pověz nám něco o sobě, ze svého minula!"

"Kde přišel jsi k tomu zranění na ruce, či jak vlastně povstala bolest? Byls snad zraněn ve válce? Jsi vojínem?"

"Vojínem jsem nebyl. To co mám o sobě vám vyprávěti, není hezké ani zajímavé. Byl jsem pobudou a tulákem. Měl jsem matku, která po smrti svého muže, mého otce, po druhé se vdala. Tento otčí choval ke mně nenávisť. Bylo mi mnoho snášeti. Neblahé poměry vypudily mne z domu, a tak stal jsem se tulákem, který opovrhoval šťastnými tohoto světa. Posléze byl jsem pronásledován četníkem, stířen do levé ruky, a s velikou tou bolestí ocitl jsem se zde u vás. Dlouho jsem musel trpěti. Jmenuji se Antonín Srkal ze Sudoměric u Tábora.

Cítím, že musím opět jít, než těším se přece, že bude mně opět možno v brzkou se s vámi shledati. Buďte tedy s Bohem! Na shledanou!"

"Pokoj buď s tebou! Posilni tě Pán!" bylo naší odpovědi.

Kde jsou mé věci?

Zde vynasnažím se vylíčiti případ charakteristický a zajímavý projev ducha, který sám o sobě mnoho vysvětluje.

Projevující se duch si stěžuje, že jest mu stále choditi ve tmě, což jej již omrzelo, neboť stav ten tísní mysl jeho. "Přicházím k vám," praví dále, "vidím, kterak sedíte při jasném světle a kterak naslouchali jste duchovnímu jakémus pastorovi. Ale kázání ukončeno, jak vidím. Budu nucen odejít dále do tmy, ač nerad, ale musím. Jest to trapné nemíti světla. Jsem již mrzut, neboť i vy odejdete a já vás nesmím zdržovat."

"Nechápeš svůj stav" bylo mu praveno. "Přejdete vy duše, na onen svět, nám neznámý, jehož my smysly svými nevidíme, a nevíte ani co se s vámi děje. Ale i nám může se tak státi."

"Počkejte, nerozumím vám! Nevím, co se to se mnou děje. Sním či bdím?" Duch snažil se rozpoznati svůj stav. "Mám snad nějaký sen? Kdo jste vy?" Tákal se nás.

"Jsi mezi duchy?" odpovídal bratr N.

"Hm! To mně nic nevysvětluje. Snad jste duchové? Jsem mezi duchy?"

Nyní ujal se slova bratr Š. "Jsi duchem přítomen. Odložil jsi tělo a nechápeš svůj stav za hrobem. Jsi zde bez vlastního těla. Mluvíš ústy a ústrojím této paní. My tě nevidíme."

"Co že? Vy mne nevidíte? Jak to může být, vždyť já vás vidím i slyším." Duch celý pomaten, nemohl pochopiti těchto věcí. Přišly naň nenadále tyto poznatky. Tato poznání, známá spiritistům, zabývajícím se badáním o životě posmrtném, překvapila a zmátla ducha toho.

"Opravdu, je mně to už divné," vykládal dále. "Mluvim s vámi ale jinde, jakoby nikdo o mne nedbal, neviděl a neslyšel. Marná byla moje námaha s někým se dohodnout. — Nyní ale musím již jíti pryč. Kde jsou mé věci?" Hledal kolem sebe, v nové jakés starosti, a zaujat myšlenkou naléztí jich, chtěl nás opustit. Bylo nám nutno opatrně sobě počínat, abychom ducha toho zadrželi.

"Nemusíš se starat o věci ty," pravíme mu s důrazem. "Není ti jich třeba. Nejprve musíš pochopiti svůj pravý stav a rozlišovati dobře viditelné od neviditelného."

Opakováno mu vše, jako zpočátku. Poukázán, aby pohledl dobře na tělo paní, kterou ovládá. Konečně pochopil.

"Kde mám bajonet?" ptal se náhle. S úžasem pozoroval tělo ženy, prohlížeje se pozorně. "Tedy tak je to? My jsme dva, a proto ona dělá všechno po mně jako opice. Jest to směšné, jak každý pohyb přesně opakuje a se mou provádí."

Bylo mu vysvětleno, že jest pod vlivem jeho, a že jest to nutný stav trpné mediumity.

"A co ten zde?" ukázal na prázdné místo. "Tot duch, jako ty" pravíme jemu, "neboť jsme pochopili, ten tě přivedl k nám, ale my ho nevidíme."

Nyní nám bylo jasno, že mluvíme s vojínem a tak pochopili jsme jeho starost o věci, kterých nenacházel. "Počkejte!" pravil k nám a medium vzalo se za hlavu. "Musím si vše řádně uvědomit. Připadal jsem si jako ve spánku. Mám starost o své věci. Musím přece vše nalézt!"

Vykládáme mu opět, aby zanechal věcí světských. Zbožný bratr Š. radí mu, by se pomodlil, že nyní potřebí jest mu síly od Boha Otce i Ducha Svatého.

Duch vojína se však k tomu valně neměl a zvláště, když přiblížil se člen, holdující požitkům kouření. Duch vycítil okamžitě vůni tabáku, aroma nikotinu, i žádal snažně o darování cigarety, že tak rád by si zakouřil. — — — Ač vážní mnozí bratři, přece usmívali se mnohým nápadům, kde zvyky starého člověka nabýti chtěly vlády. Posléze mu vysvětleno, že duchu jeho potřeba, by hledal síly a útechy ve vroucí modlitbě. Duch dal si říci, žádaje nás, abychom se modlili s ním společně. Skleslé mysle však nebyl, jak tomu u mnohých du-

chů, kteří příliš lpí na hmotném životě. Hlasem jasným pomodlil se Otče náš, ač ne úplně celistvě. Bylo patrné, že odyknul si modlení. Ujišťoval nás, že nás opět navštíví a bude přemýšlet o svém stavu a svých nových poměrech a že nám příště více poví. A tak jsme se rozloučili, bohatší o nová poznání.

Dále naznačil nám, že mnoho duchů rádo by se projevilo. Než bylo jen jedné prostřednice a čas již pokročil. Až, jak Prozířetelnost příští dá.

„Na shledanou!“

Lakomec.

Zde případ lakomce.

Projevil se jaksi nejistě. — „Jsem sám?“ tázal se sama sebe. „Rád bych ukryl v bezpečné místo věci. Však musím jednat opatrně!“ šeptal dále a medium prohýbalo se pod neviditelným, neznámým, těžkým břemenem. Velmi těžký musel být náklad ten.

„Uklidni se příteli!“ pravili jsme k němu a snažili se přiměti ducha, by usednul, aby medium pádem nezranilo se na těle. Zdálo se, že bytosti hledající samoty ve svém pomatění, není vhod lidská společnost. Opatrnost, aby nepřišel o věci, či peníze, úzkostlivě skrývané, naplnila ho nedůvěrou k nám.

„Musím odejít,“ ujišťoval nás.

„Netoužíme po tvých domnělých pokladech,“ ujišťovali jsme prostoduchého egoistu. „Máme na mysli jiné věci. Smýšlíme s tebou vůbec dobře a rádi bychom ti vysvětlili tvůj pravý stav, ve kterémž se nyní nacházíš.“

„Hm, stav? Jaký stav?“ tázal se projevující. „Není mi nikoho třeba, zvláště mám-li peníze, ale člověk musí být opatrný, neboť zavistivci a lenoši bdí a mohli by mne o poklad ten připravit. To bych nerad, čím by mně byl potom život?“

Bratr H. ujal se slova, vysvětlil duchovi jeho omyl, naznačil mu milost Boha, jenž dovolil mu vejít v náš svatostánek a projevit se nástrojem ženy-prostřednice. Způsobem srdečným trpělivě i nadšeně promluvil k duchu nevědomému, vysvětliv pádnými doklady jeho nynější stav, stav ducha, jenž opustil tělo a ve zmatku svém trvá, jako v těžkém zmateném snu.

Duch posléze poznal svůj omyl, poznal pravdivost slov upřímně pronesených, ale překvapení ono způsobilo mu pocit skličnosti.

Poznání nové zdrtilo ducha toho.

„Co sobě nyní počít mám?“ tak opakoval stále. „Poznávám ny-

ni, že nejednal jsem správně. Jako ve snu mně připadá, že slyšel jsem o vás, spiritech, kdysi, že můžete mluvit s duchy. Však vše je jen mátoha v mysli mé. Nedbal jsem!“

„A nyní jsem a žiji jako duch, však co činiti mám? Co platná byla moje námaha, můj ztracený život?“

Než, bratr H., vléval útěchy, duchu zbloudilému. Slova požehnání řinula se z úst jeho, aby podepřela zlomenou vůli duše, aby probudila viru v Toho, jenž nejvyšší milosrdný a laskavý jest.

Krásným údělem jest podávati ubožákům v záhrobní pomoc a silu duchovní. Je-li zde hluboká procítěnost pravdy, hluboké poznání spirittických zákonů, několikaletá zkušenost a co nejvíce, ony dary shůry: pevná víra a láska. Pak bratr, či sestra, takový stává se poženáním svému okolí, vtělcům i duchům. Slova podepřena vírou stávají se mocí, smysl slov stává se lékem a nikoliv frázi často opakovanou v bezmyšlenkovitém návyku.

Probud se, kdo spíš a Kristus se v tobě zaskví.

Probuzený lakomec, zdvihnul ruce k modlitbě, v prosbě o pomoc, odpuštění a siltování. I my byli pohnuti.

Následoval po chvíli v nastalém tichu projev jiný. Duch projevuující se, oznamoval tesklivě, že zná svůj stav, že často navštěvuje stánky, kde čerpa mnohá poučení. Projevu tomu dám název:

„Bez lásky není spásy!“

„Jsem již dlouho duchem v záhrobní, vědom jsa si svého stavu, vědom toho, že odložil jsem hmotného těla. Však nemyslete přátelé, že odložil-li jsem jednou těla, že doznal jsem úlevy. Nikoliv! Jsem stále nešťastný, jako bych dále v hříšném těle vězel. Pociť blaženosti nenaplnil doposud mé vyprahlé nitro. Hledám klid, hledám silu, hledám trpělivost, ale ničeho nenachází duše má tesklivá. Naopak, chmuř se vrací. Jsem hladov, žízním a trpím. Dlouho trpím, marně hledám, jen žalostný život jest mně údělem.“

Smutné vyprávění v sešeřelé naší místnosti v dušičkový den budilo mnohou smutnou vzpomínku i z mé trpké minulosti. Byl to takový listopadový večer. Cítil jsem vřelý soucit s duchem tím, neb i mě mládí doznalo tohoto zla, a cítil jsem pro ten okamžik, že nedovedl bych utěšit duši tu, smutnou a vyprahlou, pod dojmem vlastních tesklivých vzpomínek. Bylo to sobectví? Ne! Byl to soucit a zvláštní druh lítosti čistě lidské.

„Mnoho poučení jsem vyslechnul v sedánkách vašich“ vyprávěl dále tesklivě, „vim, že netrpím zadarmo, že trpím za minulé provinění svá. Však dlouho již pykám, dlouho, velmi dlouho je mučena

duše má neklidem, zoufalostí, a táží se vás tudíž, přátelé, co platno mně veškeré vědění mé, které nečiní mne šťastným. Ten váš Bůh tak milosrdný, jak nemilosrdným jest ke mně! Poradte, pomozte, snažně vás prosím!"

"Však, jen ten Bůh nejvyšší spravedlivý, nejvyšší milosrdný pomoci ti může. Ten veliký a svatý — — — my nepatrní tvorové bez Něho nic nejsme" hovořil H. v odpověď. "A kdybys náležitě poznal Jeho svatou všudypřítomnost, tu naplnilo by se nitro tvé hřejivým citem lásky, neboť věz, že *bez lásky není spásy*! Všechno vědění, všechna poznání, ba i sama víra, není ničím bez onoho tepla lásky, lásky k bližnímu a k Bohu."

"Milujte mne jedni v druhých, pravil Bůh v Ježíši. Pochybuješ o této lásce? Tot tolik, jako pochybovat o blahodárném účinku tepla a světla slunečního. Bez slunce hynou mnohé květy. Lásky, pravím lásky, jest nám třeba abychom poznali moc Boží. Cím jsou slova má, jestliže Bůh sám neotevře ti oko, aby vidělo, ucho, aby slyšelo všechnu slávu a lásku Jeho. Vzbud' v sobě jiskérku Boží k životu! Dej lásku a bude ti dána! Dej ji tam, kde jsi ji nejméně podával!"

"Vzbuzený cit, vřelý tón, upřímná snaha pomoci trpícímu zahřívá i nás. Neboť, nejsme vždy to, co mluvíme — Bůh žije ve všech lidech" — — —

Bratr H. pak klidně a přesvědčivě vysvětloval dále: "Nám často se zdá, že není duše, která by nás milovala. Jsme ženatí, avšak žijeme bez lásky, jsme dětmi a necítíme lásky k otčím, k maceš, jsme zřizenci, nebo poddanými, služebníky, a i tu začasto necítíme lásky. Čím, že to asi jest?"

Tot ovoce našich minulých činů. Co jsme zaseli to i klidíme. Však milujme a trpíme a tak nejlépe odčiníme minulých provinění a co více, získáme odpuštění a novou ztracenou a opět nalezenou ovcí — lásku.

Ó, lásko čarodějná! Ty blahodárné slunce života! Všechny květiny obrací své něžné hlavinky k tobě. Ty jediné mohou pohlížeti v tvoji jasnou, pravdivou tvář. My posud vtěleni v hmotu, nesneseme záře té, neb osleplí bychom. Jen probouzející se duše cítí a jásá: "Vzkříšení a život!"

Duch projevující, zdálo se — ozdravěl. Slova byla mužnější, ztratila sklíčenosti a nabyla nové odhodlanosti, což bylo patrné v jich změněném tónu.

"Musím se však znovuzrodit," tak pravil, dáváje nám s Bohem! Zajisté poznal, že je dlužníkem.

Dej lásku a láska ve hrud skane!

Zajisté, že zesláblá a utmáčená zemřela v oněch lesích. Vysvětlili jsme jí, že zemřela a že i my zemřeme, avšak že věříme v ono Světlo, v Ježíše, který pravil: "Ját jsem život a vzkříšení; kdo věří ve mne, nezahyne, ale bude mít život věčný."

"Vždyt jsem věřila v Ježíše," pravila stařenka, "a vždy ráda se k Němu o pomoc utíkala."

"Učiň tak i nyní!" radili jsme jí. Skutečně také byli jsme svědky vroucí, čisté modlitby, opravdového vzývání, tryskajícího z duše nepatrné, chudé stařenky, že lépe by se nedomodlil ani mnohý farář.

Také mnoho duchovních se projevuje v našich séancích. Projevují se různě. Někdy jenom naslouchají, jindy vpadnou nám do výkladu, jsou-li ještě jiná media přítomna a mohou-li jich použití, a tu mnohdy zle vystupují. "Zde není místa pro vykládání Pisma svatého," tvrdí někteří. "Zde nemáte chrámu Paně ani oltáře!" Jiní snižují se až k hřmotným nadávkám a drsným vystoupením, a laji nám bludařů a podobně. Slíbují tresty, avšak jsou malomocní a bezmocní ve svém vzteku a hněvu. Zloba a hněv jejich se třísť o náš klid, lásku a soucit s bytostí ubohou nebo nevědomou.

Mnozí z nich někdy pochopí své omyly, k naší radosti, a tu stávají se přístupni k mnohým pravdám bible, kterou špatně vykládali, někdy z nevědomosti, jindy svědomitě nebo ze zvyku, jdouce vyjetou kolejí pohodlného nepřemýšlení. Bývají mnohdy spory s nimi, mnohdy zavlá zatvrzelost z jejich strany. Mnoho dobré vůle i trpělivosti jest tu třeba vynaložiti, abychom se s nimi dohodovali.

I my však jsme křehkými lidmi, malého obzoru, a tu projevuje se začasto nejvyšší duch, aby sám promluvil, vysvětlil a pomohl zatemnělé duši. Jak radostno je pak naslouchat slovům lásky a síly, mocné bytosti, slova živého, ozdravujícího.

Bratři i sestry! Ruku na srdce! Zda bereme věci naše i záhrobní projevy s takovou vážností, jakou věc sama zasluhuje?

Věci ty jsou nesmírně vážné, a tu třeba vážných a opravdových lidí, kteří nehledí na věci ty povrchně. Nám nutno poučovati stále a stále naše media, hledati a vypracovávat s vyšší pomocí dobrých nástrojů, by projevy stávaly se dokonalejší a dokonalejší, by ničeho osobního nevmísilo se s projevem projevující se intelligence. Co tu trpělivosti třeba! Však není růže bez trnů, a květy z namáhání odmění nás svou vůní. Jak radostno duši naší, když slyšíme ohlas našich myšlenek, když slyšíme odpovědi na naše nejtajnější myšlenky, když obdržíme balsámu na nejnějnější bolesti a rány. Jak radostno tu duši naší, když ví, že není nikdy sama, že jest tu někdo, kdo s ní cítí, kdo ji miluje, kdo zná její strasti a touhy, kdo s ní se rmoutí, nebo raduje; zkrátka, že jest zde duch lásky, který bdí i tehdy, když my spíme.

Zajisté vědomí toto naplní nás radostí, ba klidem a my lépe budeme kráčet životem plným úskalí a záluďných nástrah.

Šťastný jest bratr anebo sestra ona, kteří obdařeni jsou onou citlivostí, která dovoluje, dává mu tušiti, cititi, ba poznati dobrou milovanou duši, která se vždy ráda přiblíží.

Bratr-přítel mně vyprávěl:

„Uznávám, že trpíme mnohý z nás na pouti životem, a každý ze trpí jinak. Sobectví naše chápe pouze vlastních bolestí a my domníváme se často, že naše cesta je tou nejtěžší. Leč každý nucen jest nésti přiměřeně břímě na své síly. Přetížen skutečně není nikdo.

Mnohý zoufalec smál se po létech slabosti, jež ho k zoufalství doháněla.“

„Jsem ženat a mám dvě dítky,“ vyprávěl dále můj přítel, „musíme se velmi sebezapírat, jsa špatně honorován, abych rodinu svou uživil. Nenávidím otrocké závislosti, jež mne poutá na dlouhé hodiny, dny, měsíce a léta, na mé vězení, tmavou kancelář, kde hlad duševní i fysický jsou mými neustálými průvodci. Pohled představeného ubírá i svobody mým myšlenkám a citům. Kramářská jeho duše cítí jinak. Miluje hmotu, miluje své ústředí výnosných nitek obchodního rozvoje. Co jest mu požitkem, jest pro mne mukou. Potrestán jsem i tím, že ani doma nenacházím klidný přístav, kde by duše má okřála v přítomnosti milované bytosti. Má žena přichází mně vstříc opět a opět se svými bolestmi a trampotami, jsouc ducha slabého a nevědomého. Neušetří mne ani ona. Jsem týrán tělesně i duševně, a přec tolik toužím po svobodě a klidu, po soustředění myšlenkovém. Jak lehko by se mně kráčelo s bytostí jemnou, citlivou, jež by břímě života trpělivě nesla, — nenařikajíc — ó, mnoho zmůže dobrá žena.“

„A jindy, zdálo se mně, že nebyl bych takým otrokem, kdybych kráčel životem sám. Uskrovnil bych se ve svých požadavcích, neměl bych velká vydání, a tudíž nebyl nucen tolik času věnovat pouze otázkám žaludku a těla, zkrátka mohl bych být samostatnějším“ — —

„Však, co se mně přihodilo! Útěchy vždy hledám v sedánkách. Jsou mi posilou, a vira mně dodává opět naděje. Myšlenky, mé skryté myšlenky, jen mně, a ještě ne vždy úplně mně známé, nebo neumím vždy jasně vyjádřit své pocity tisně, nebyly tajemstvím duchu milému, jenž se mně tehdy projevil. Mluvil symbolicky, ale přece tak, že jsem mu dokonale porozuměl.“

„Domníváš se,“ pravil ke mně, „že samotnému by se ti lépe ploválo? Že hlubiny ty těžko zdoláváš, zatížen jsa takým břemenem? Ó, nezoufej, doplueš, vykonáš a zaplatíš cos dlužen. Vždyť vyvolils sobě osud takový. Prosils o toto vtělení, abys vyrovnal a odpykat mohl život minulý, pochybený.

Abý důkaz ještě pádněji otrásl mou bytostí, užil zde projevující se duch i věty, jež rád a běžně jsem na svoji omluvu užíval: „Vždyt nejsme andělé, ale lidé.“

Na myšlenky mé bylo tak přesně odpověděno, že naplněn jsem byl úžasem, ale praveno mi to tónem takové lásky, takového pochopení, a dány mně takové rady a posily, že oči mé plnily se slzami a já cítil příliv síly, příliv nové odvahy v další boj a práci.

Po čase, skrze jiné medium, bylo mně opět připomenuto: „Buď silný, doufej! Nebude stále stejné. I ty dojdeš lepší cesty!“ A často se i mně tak stává, a nová překvapení podává ono obcování s duchy, jenž s účastí pozorují náš život a jeho boje. Nemám dosti slov, abych vše ti dovedl uznati a oceniti,“ pravil vřele můj přítel.

„Vzpomínám svého případu,“ vyprávěl jistý V.

„Znal jsem spiritismus nepříliš dlouho, však cítil jsem, že čisti a ospravedlnění t. j. taci lidé, kteří vyhnou se hříchu a veškeré prostopášnosti, nevyhýbají se spiritickým kroužkům, majíce čisté svědomí. Já však obtížen byl vinou, a nechtěje kráčet mnohdy úzkou trnitou cestou, krácel jsem pohodlně širokou a záhubnou cestou, a tudíž vyhýbal jsem se i spiritům. Než, svědomí mě nedalo mně pokoje. Umínil jsem si pevně, že půjdu raději cestou sebezapření, však klidný, než oným požitkářstvím, spočívajícím v lenosti na vratké půdě a plné neklidu. Pak navštívil jsem kruh spiritů. Medium ničeho nevědělo o mém vnitřním přerodu a mém rozhodnutí, tedy nebylo důvodu k pochybnosti, když projevila se má bývalá matka, pravíc: „Děkuji ti synu. Buď pevný ve svém dobrém předsevzetí. Není růže bez trní. Nesahej jen po růžích, ale poctivě se přičiňuj!“

Tolik na uvážení.

Vím, že mnoho břichopásků tuší nebezpečí svému pohodlí. Cítí, jako dobrá zvíř, že bylo by mu učit se sebekázní, aby naučil se ovládati ono nízké naše „já,“ toho egoistu živočicha-člověka.

Nový seznam knih:

	Brož.	Váz.
Sezemska M.: Vegetariánská kuchařka	K 3:50	6—
Limberská: Mravouka nového života. Příslovečník	K 5—	8—
Bulver Lytton: Magův Dům	K 2—	5—
Sezemský: Ve škole duchovní. Mediální sdělení	K 12—	18—
„ Pinost života. Poznání a vývoj skryté síly	K 6—	10—
„ Hypnotismus a suggestce dokonale poznání	K 6—	10—
„ Magnetismus léčba. Magnetismus a použití jeho	K 6—	10—
„ Astrologie praktická (Hvězdopravectví)	K 6—	10—
„ Rukoznalství. (Rýhy v ruce a čtení v nich)	K 25—	35—
„ Frenologie. K poznání vloh a náklonnosti	K 2—	—
„ Spiritické písně. 369 písní původu mediálního	K 15—	20—
„ Spiritické modlitby a Hephata	K 12—	16—
„ Určení a cíl žití. Příspěvek ku řešení záhady života	K 0:50	—
„ Záhady duše. Pozoruhodné události z různých dob	K 0:50	—
„ Hypnotické zločiny. (Černá magie)	K 0:50	—
„ Jasnovidnost. Vidění do dálky	K 0:50	—
„ Před soudem Božím. Sociální úvaha	K 1—	—
„ Zákon odplaty neb karmy. Mediální sdělení	K 1—	—
„ Různá proroctví o událostech doby přítomné	K 1:50	—
„ Těm, kteří se drží Babylonu. Úvaha o církvi	K 1—	—
Urban: Alkohol a zlo jím páchané.	K 0:50	—
„ Zbloudilá duše. Činnost prostitute	K 0:50	—
„ Dvaatřicet loupežníků. Každý čtenář vítězem	K 0:50	—
„ Obláčky tabákového kouře. Pro kuřáky velebené	K 0:50	—
Kristov: Vlastní filosofie. Několik myšlenek o Bohu a duši	K 0:50	—
Adelma z Weiß: Přírodní duchové a jejich činnost	K 0:50	—
„ Legenda o znovuzrození duše	K 0:50	—
Ph. Dr. z Reichenbachu: Od. Skrytá síla v nás a její vyron	K 0:50	—
Procházková: Pout plání astrální	K 0:50	—
W. A. Vronský: Magická síla v dýchání	K 0:50	—
Lucius Kolomo: Zázračný lékař starověku. Occultní povídka	K 0:50	—
Faltejsk: Skryté síly a jejich činnost. Occultní záhada	K 0:50	—
G. Spero: Zeměfeli nezemfeli, ale žiji	K 0:50	—
Schubertová: Mystické povídky ze záhrobního světa	K 0:50	—
„ Mrtví se vrací. Příběh o znovuzrození	K 1—	—
„ Vzpomínky ošetřovatelky. Zajímavé příběhy	K 3—	—
Lukšik: Myšlenky v utrpení	K 0:50	—
„ V ovzduší míru a v paprscích lásky. Román XXX. stol.	K 1:50	—
J. Krivka: „Pozdrav Spiritů“ všem odpůrcům	K 0:50	—
Božo K.: O spiritismu a mediumismu.	K 0:50	—
Limberská: Přítel v bídě. Occultní povídka	K 0:50	—
R. V.: Duševní jiskry. Pokyny pro čistý život	K 0:50	—
Hans Arnold: Ideál veškerenstva.	K 1—	—
Metlický: Spiritické povídky.	K 2—	—
Jul. Pukl-Datický: Světlo spiritie.	K 1:50	—
Jak zřizovati spiritické kroužky a vyvíjet media.	K 1—	—
Jul. Pukl: Odpadlík aneb Zář na rozvalinách	K 3—	—

Ve vydávání dalších svazků se pokračuje!

Jen proti hotovému předem nebo na dobírku ochotně zašle:

Edice Spirit

Nová Paka 495.